

LUMINA ÎMPLINIRILOR

Fiecare timp, fiecare epocă își au evenimentele lor de matură angajare patriotică și profundă responsabilitate politică, cu al căror conținut ajung să se identifice.

În consens, se afirmă cu deplină temei că oamenii sînt faptele, măsura creatoare a muncii lor.

La 23 noiembrie, glasul întregii noastre națiuni a sprijinit cu hotărîre glasul înțeleptului său conducător în istorica opțiune de pace, validată de referendumul privind reducerea unilaterală de către România cu 5 la sută a efectivelor, armamentelor și cheltuielilor militare. Faptul, singular în analele istoriei — prin perspectivă și implicații — conferă noi și ample dimensiuni politicii internaționale românești, al cărei strălucit promotor este secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**. Și, tineretul României socialiste, asemeni întregului popor, a dat dovada maturității sale politice, exprimîndu-și liber opțiunea, în numele rațiunii și vieții — un **DA** pentru pace și dezarmare, ca o garanție fermă a împlinirii aspirațiilor legitime de civilizație și progres.

Acest act politic de înaltă responsabilitate pentru viitorul pașnic al patriei a consemnat o memorabilă pagină în istoria contemporană a românilor, venind să îplinească prin inițiative și acțiuni concrete aniversarea a doi ani de la Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Român. Doi ani de susținut efort constructiv, desfășurat într-un tumultuos cadru de afirmare a personalității umane și spiritului novator, ale căror repere și valori au fost fundamentate prin mărețele obiective stabilite de înaltul forum al comunistilor. Realizările de seamă ale ultimilor ani vorbesc de la sine despre justetea unei politici deplin confirmate de viață.

Tochmai în acest sens, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** sublinia la Plenara Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste „Cînd vorbim de trecerea la un nou stadiu de dezvoltare, nu trebuie să înțelegem numai o trecere cantitativă, ci în primul rînd o etapă calitativ nouă în dezvoltarea generală a

patriei în toate domeniile, dar mai cu seamă în domeniul producției materiale, al activității științifice, de învățămînt, al activității de formare a omului nou — constructor conștient al socialismului, al viitorului liber și independent al patriei noastre!”

Acum, la cumpăna dintre ani, o succesiune de momente bogate în semnificații au marcat cronica vieții economico-sociale a țării, consacrate examinării, dezbaterii și adoptării unor programe de maximă importanță pentru dezvoltarea în continuare a economiei naționale, a întregii vieți sociale — Plenarele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste, Consiliului Național al Oamenilor Muncii și celorlalte foruri ale democrației socialiste.

Accentuînd latura formativă a muncii responsabile, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** aprecia în cadrul lucrărilor Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român „O atenție deosebită trebuie să acordăm pregătirii cadrelor și forței de muncă. Oamenii sînt hotărîtori! Așa cum am menționat, am făcut mult în această direcție. Intrăm într-o etapă nouă de dezvoltare — și aceasta presupune și un nou nivel de pregătire profesională, tehnico-științifică și culturală”.

Un sfîrșit de an cu prestigioase roade ale muncii și genului creator românesc, de angajament și efervescență a spiritului tînăr care, prin consensul vîrstei și opțiunilor sale, răspunde prezent la întîlnirea cu noul și inițiativa. Plenara Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România a analizat cu simț critic și autocritic activitatea desfășurată de generația amfitetrelor universitare, structurînd și canalizînd suma energiilor creatoare tinere, sub incidența unor atribute esențiale — muncă și studiu, disciplină și exigență.

Sînt doar cîteva etaloane ale timpului nostru eroic prin însași oamenii și faptele lui.

FORUM STUDENTESC ■

DORINȚA DE PACE

Dorim să avem viitorul în față.
Dorim să ne cădăm devotarea folosind căminurile speranței.
Dorim pentru copiii noștri o lume a bucuriei și iubirii.
Dorim ca pe Pămînt curvîntul RĂZBOI să dispară din dicționare.
Dorim ca perumbelul alb al păcii să zboare liber pe cerul senin.
Dorim ca primăvara să ne coboare vesnic în suflete.
Dorim să ne înfrățim cu frații noștri Oamenii de pretutîndeni.
Și pentru că noi, românii, dorim aceasta din adîncul inimii,
Și pentru că noi, românii, vrem să ne îndreptăm o istorie.
Care peste veacuri stă mărturie dorinței noastre de pace.
Ne-am adunat cu toții, constîntă lângă constîntă,
Într-o zi de noiembrie, și am spus simplu:
DA!

SORIN TROCAN ■

ARTĂ ȘI VOCAȚIE

V-ați întrebă, vreodată, ce înseamnă Festivalul nostru? Ce valențe și împliniri ascunde? Dincolo de lumina scenei și de memoria programelor, dincolo de prestața juriului și de ierarhiile subiective propuse de supremul judecător — am numit spectatorul manifestarea își deschide sîși — și tuturora, în același timp — o generoasă arde de trăiri spirituale, mai amplă și mai profundă, cu sublimale reverberații ale talentului nativ și ale pasiunii, concentrate sub definiția exhaustivă a Festivalului Artei și Creației Studentești.

Pentru ca sămînta valorii autentice să încolțească în sufletul creatorului de artă tînăr, a fost necesară lumina unei munci permanente, pline de căutări și speranțe.

Revenind, care sînt însemnele Festivalului? Poate, orele de nesomn și repetiții, iar apoi, ma-

rele triumf și consacrarea? Sau bucuria de a te regăsi în propriile-ți vise, exultînd sau plîngînd, în așteptarea jurizării? Sau — cine știe? — superbul maraton artistic, decupat de pe retina minții și țintind superlativalele creației tinere, angajate și responsabile.

Incontestabil, această vocativă chemare a înălțimilor spiritului a consemnat — și titrat — *ex aequo*, dualitatea valorii și tineretii, respectiv identitatea de atribut a artei studentești.

Cultul valorii autentice și-a redus substanțial definițiile de formă și conținut, faza zonală a Festivalului Artei și Creației Studentești de la Timișoara sfîrșitului de noiembrie a tranșat favorabil în acest sens.

GABRIEL BAIULESCU ■

Redacția revistei „Forum Studentesc”
vreaza cititorilor și colaboratorilor, un calduros
LA MULȚI ANI !

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ STUDENTEASCĂ — LA ORA DE BILANȚ

Integrarea organică a învățământului cu cercetarea și producția crează cele mai favorabile condiții pentru angajarea directă a colectivelor de cadre didactice și studenți la realizarea programelor de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și introducere a progresului tehnic în economie. În acest cadru s-au desfășurat în organizarea Ministerului Educației și Învățământului și Consiliului UASCR, la diferite institute de învățământ superior din țară, lucrările celei de-a XVIII-a Conferințe Naționale a Cercurilor Științifice Studentești, manifestare științifică studentească de mare tradiție, organizată din doi în doi ani. La lucrările Conferinței studenții celor cinci facultăți ale Institutului politehnic „Traian Vuia” din Timișoara au participat, în cadrul a 9 secții (38 de subsecții) cu un total de 222 lucrări.

Ca o continuare a tradiției, a unei participări din anii anteriori și la această ediție rezultatele obținute de studenții noștri s-au dovedit meritorii. Au fost obținute 67 premii și mențiuni, dintre care 7 premii I, 11 premii II, 10 premii III, 39 mențiuni și premii speciale. Situația premiilor este semnificativ mai bună decât cea obținută la ediția precedentă a Conferinței Naționale, fiind, evident, consecința directă a preocupărilor susținute de la nivelul facultăților și al catedrelor.

Trebuie remarcat, în primul rând, numele studenților și absolvenților, care, prin lucrările lor, au obținut cele mai mari distincții: Tisu Mirela, absolventă a Facultății de mecanică (conducător științific prof. dr. ing. F. Kovacs); Voicescu Ernest, absolvent al Facultății de mecanică (ing. Ioana Goleșteanu); Alexandru Kovacs, an V, MH (conf. dr. ing. I. Pop); Eugen Glück, absolvent al Facultății de tehnologie chimică (prof. dr. ing. V. Cochechi); Dumitru Sirca și Emil Gabor (prof. dr. ing. B. Nicoară și ing. I. Malița); Ovidiu Ivanciuc, absolvent al Facultății de tehnologie chimică (as. ing. D. Ciubotaru); Ion Haidu și Mircea Morar, absolvenți al Facultății de mecanică agricolă (ș. I. dr. ing. I. Dănilă). Merite revin, desigur, și celorlalți participanți distincți la conferință cu premii sau mențiuni.

Prezentarea studenților IPTVT la secțiile disciplinelor „de pregătire generală” (netehnice) — mai modestă din punctul de vedere a premiilor obținute — poate fi, totuși, apreciată ca bună, lucrările prezentate dovedindu-se competitive chiar în condițiile în care studenții noștri din anii mici concurează cu studenții sau absolvenții facultăților de matematică, fizică, științe economice, lucru nu tocmai echitabil.

Preocupate de buna prezentare a studenților noștri la confruntările pe plan național, conducerea facultăților, împreună cu studenții și cadrele didactice care ne-au reprezentat, au analizat în spirit critic și autocritic participarea în cadrul fiecărei secțiuni, evidențiindu-se printre principalele aspecte pozitive și negative ale participării. Concluziile acestor analize, opiniile și propunerile participanților au fost apoi pe larg dezbătute într-o ședință comună a Biroului Senatului și a Biroului Comitetului de partid din IPTVT. Schimbul de opinii și păreri, oferit de aceste analize, a permis formularea unor concluzii deosebit de utile pentru activitatea viitoare; cunoașterea lor este de actualitate pentru toți studenții Institutului politehnic din Timișoara și nu numai pentru ei.

Astfel, referitor la organizarea și desfășurarea lucrărilor conferinței, participanții au apreciat în unanimitate cadrul organizatoric deosebit, asigurată de M.E.I. și C.U.A.S.C.R., grija tuturor institutelor organizatoare de a se achita la cel mai înalt nivel față de participanți. Nivelul lucrărilor a fost, în general, foarte ridicat. Fiind părți ale unor cercetări de amploare, multe lucrări au reușit să depășească prin conținut și realizare profilul subsecției, ceea ce a condus însă, uneori, la diminuarea aportului studenților,

mai ales când numărul cadrelor didactice coordonatoare este de 3—5. Referitor la participarea I.P.T.V.T la viitoarele conferințe naționale s-a evidențiat necesitatea antrenării studenților la teme prioritare, de mare actualitate, cu pondere tehnico-aplicativă ridicată, pe un fond teoretic adecvat. Lucrările trebuie să conțină rezultate verificate experimental sau să fi fost aplicate în practică, cu justificarea eficienței economice rezultate.

Trebuie să se acorde atenție deosebită valorificării lucrărilor din anii „fără conferință”, care, necontinue de studenții din anii mai mici se „pierd”. Experiența dobândită cu ocazia actualii conferințe și-a găsit forme concrete prin formularea a o serie de propuneri, care, în opinia participanților la dezbateri, ar putea îmbunătăți organizarea și desfășurarea viitoarelor conferințe.

Astfel, pentru o participare mai echitabilă a studenților nespecialiști la secțiunile conferinței și pentru reprezentarea în consecință a tuturor specializărilor, se dovedește necesară lărgirea, eventual reorganizarea subsecțiilor conferinței. Noi subsecții care ar putea intra în discuție sînt: — Măsurile electrice și tractoare (Tehnic A); — Utilajul și tehnologia sudării (tehnic B); — Proiectarea mediului și valorificarea reziduurilor industriale (Tehnic C); — Economie și organizare pentru ingineri (Economic); — Matematică tehnică (Universitar B); — Mecanică agricolă (Tehnic B) și Mecanizarea agriculturii (Inv. agronomic).

De asemenea, ar fi utilă limitarea numărului maxim de lucrări cu care un institut (facultate) să poată participa la conferință (maximum 3—5 lucrări pe subsecție), ceea ce ar putea echilibra „prin număr de lucrări” șansele institutelor mai mici. În aceeași ordine de idei, pentru a se elimina eventualele subiectivisme în acordarea premiilor — care, din păcate, se mai constată —, ar fi bine ca pe lucrările înscrise la conferință să nu fie trecute numele cadrelor didactice conducătoare.

S-a afirmat, de asemenea, că pentru o mai bună desfășurare a lucrărilor conferinței, prin valorificarea experienței acumulate, ar fi utilă instituirea unui Comitet național permanent, pe secții, care să analizeze după fiecare ediție, modul de desfășurare a lucrărilor conferinței și să înainteze apoi propuneri concrete de îmbunătățire către M.E.I. și C.U.A.S.C.R.

Ținând seama de faptul că la nivel național se desfășoară, aproape în paralel, două manifestări deosebite, dedicate cercetării științifice studentești — Conferința Națională și Concursul de creație științifică și tehnică studentească — ar fi posibilă, pe baza unei analize temeinice, separarea netă, prin conținut, a lucrărilor înscrise la cele două manifestări. Conferința națională să aibă ca obiect lucrări care să conțină importante contribuții teoretice și experimentale, iar lucrările cu caracter tehnic-aplicativ, finalizate prin produse, dispozitive, aparate, programe ș. a. să fie înscrise în concursul creației științifice și tehnice studentești, eventual revizuit prin conținut și lărgit ca număr de secții (subsecții).

Se poate aprecia că, în ansamblu, lucrările celei de-a XVIII-a Conferințe naționale a cercurilor științifice și-au atins scopul, studenții și absolvenții avînd prilejul să participe la o întrecere profesională importantă pentru formarea lor ca buni specialiști. Participanții au reținut pentru viitor necesitatea de a munci mai mult, studenți alături de cadre didactice, pentru a-și însuși tehnologia cercetării, pentru a realiza lucrări de înaltă ținută profesională care să poată fi apreciate la nivelul superior și pe plan național.

Conf. dr. ing. Doina Drăgulescu
prorector, Institutul politehnic
„Traian Vuia”
Ș. I. dr. ing. Stefan Preiș
responsabil cu activitatea cercurilor
științifice studentești

● Deși a trecut un an de la anterioroară notă din cadrul acestei rubrici, necunoscutul de pe scena aflat în fața Facultății de Electrotehnică refuză să-și decline identitatea. Așteptăm... ● Ne-a vizitat la redacție Barbu Brehui, redactor-șef al Radio Student. Scopul vizitei? Redacția Radio se află într-o schimbare de generații, iar venirea a noi membri în cadrul acesteia e binevenită. Sînt vizități în principal studenții din anii mici. Doritorii se pot adresa în fiecare marți, de la orele 20,30 în Căminul 16/C, camera 23, sau la sediul postului de radio, în spatele Cantinei 1/C. ● Din cauza unei erori de documentare, în „Panoramă” trecut s-a strecurat o inexactitate: în cadrul serii de poezie susținută, la Clubul Facultății de Construcții, de către Ioniță Dobos și Dan Zorilă, primul a recitat versuri de Nichita Stănescu, nu Lucian Blaga, cum greșit a apărut scris în revistă. Ne cerem și pe această cale scuze,

PANORAMIC STUDENTESC

felicitudinându-l totodată pe Ioniță pentru calificarea la faza finală a F.A.C.S. — secțiunea recitării, cu un colaj din versurile aceluiași Nichita Stănescu. ● Ce fi unește pe studenții medicali cu cei de la Mecanică? Vă spunem noi: seara cultural-educativă din data de 26 noiembrie, cu participarea anilor II Pediatrie și I TCM/A, desfășurată la Clubul Medicinii. A fost multă muzică, antren și bună dispoziție. ● Luni, 24 noiembrie, Cantinei nr. 4/C a găzduit o manifestare ce tinde să devină tradițională: întâlnirea Consiliului U.A.S.C. — C.U. cu studenții cu rezultate deosebite în activitatea profesională și obștească. Cu această ocazie, au fost înmînate diplome de merit celor care s-au evidențiat printr-o activitate remarcabilă. ● În holul Universității, a fost inaugurată la 1 decembrie o nouă expoziție — „Dicționarul — instrument al muncii intelectuale”. Exponatele provin din colecția aceluiași nepuizabil prof. dr. Ion Iliescu. ● Mare meci mare, în 20 noiembrie, între selecționata „Forum studentesc” și reprezentativa studioului de teatru „Thalia” al C.C.S. Scorul a fost egal:

12-12. În lipsa lui Secoșan, Ghiulescu sau măcar Ilie Dobre, meciul a fost comentat pe la colțuri. Actualmente, se duc tratative pentru organizarea revanșei, pe același teren de bitum al I.M.T. ● Luni, 24 noiembrie, cenaclul „Hyperion” al Facultății de Filologie l-a avut va invitat pe poetul Anghel Dumbrăveanu. ● Constătuirea națională a cenaclurilor de literatură și artă de anticipație (Iași, 14—16 noiembrie a.c.) a confirmat valoarea creatorilor timișoreni de gen. Membrii cenaclurilor „M. G. Wells” și „Helion” s-au întors cu, cinci dintre cele unsprezece premii acordate: Constantin Cozmiuc (nuvelă), Silviu Genescu (povestire), Lucian Ionică (premiul Uniunii Scriitorilor din R.S.R. pentru eseu), Sergiu Nicola (pictură) și Suplimentul de teorie, critică și istorie a literaturii SF „Biblioteca Nova” (cea mai bună publicație de amatori — „fanzin” — editată în anul 1986). Deci, inima mișcării SF tot pe malurile Begăi bate, chiar dacă unele surse „mironoviste” încearcă să acrediteze o altă idee... ● Acum 50 de ani, Alexandru Proca a introdus conceptul de mezon vectorial în fizica teoretică. Aniversarea evenimentului a prilejuit vineri, 28 noiembrie, o interesantă sesiune de comunicări în sala A13 a Universității. ● La balul mascat pe Centrul Universitar, titlul de Miss C.U. 1986 a fost cucerit de Cristina Vieru, reprezentanta Facultății de Electrotehnică. ● Vineri, 5 decembrie, o nouă acțiune cultural-educativă a Casei de Cultură a Studenților a avut loc în comuna Comloșu Mare. Participanți — brigada științifică a C.C.S. (lector dr. Gabriela Colțescu, conf. dr. Dumitru Roșianu și lect. dr. Ioan Peleş), cenaclul „H. G. Wells”, cineclubul „Gaudeamus” și ansamblul folcloric „Doina Timișului”. Au avut loc o serie de manifestări, care s-au bucurat de un larg interes din partea localnicilor. Menționăm simpozionul pe tema păcii și a războiului, susținut de brigada științifică, sezaoarea literară organizată de cenaclul „Wells” în colaborare cu membri ai cenaclului local „Iulian Grozesciu”, vernisajul expoziției de artă plastică studentească, prezentat de criticul de artă Deliu Petroiu, filmele realizate de membrii cineclubului „Gaudeamus” și, bineînțeles, spectacolul susținut de „Doina Timișului”. Aflăm că acest gen de acțiuni va fi continuat.

POLIPHEM ■

Nevoia de muzică

Un amfiteatru luat cu asalt; sute de studenți — așezați în cele mai ciudate poziții, păstrîndu-și, cu greu echilibrul — dornici toți a fi prezenți la ceea ce Iuliu Winckler — și el student în anul IV — Electrotehnică — propune în termeni laconici dar sugestivi: „Nevoia de muzică”. Vor fi două ore de muzică „extra”, aleasă cu discernămint, pe care fiecare din cei prezenți, simte nevoia să o trăiască. Este și firesc, după zile și zile de luptă eroică cu cifrele și formulele, viitorii ingineri, profesori sau economiști se pregătesc — a-și adăuga și alte atribute ale realizării profesionale, pentru a deveni — în primul rînd — oameni adevărați, de o largă cultură, intelectuali în sensul veritabil al cuvîntului — muzica îți poate satisface această necesitate. Dar muzica bună, de înaltă ținută artistică.

Privești prin sală, frapat de chipurile transfigurate ale auditorilor, dornici a găsi în sunetele muzicii cîteva clipe de liniște interioară, de relaxare și meditație.

Întrebarea vine de la sine: Ce mo-

dalități de cultivare a interesului pentru muzică se oferă studentului?

Desigur, dintotdeauna funcționează discoteca „INDEX-203” a Casei de Cultură a Studenților, o adevărată „instituție” de muzică, masiv frecventată de iubitorii genului; muzică bună și foarte bună la care, însă, nu au acces — din motive de spațiu — toți doritorii. Se mai adaugă inițiativa comisiei culturale a Consiliului A.S.C. din Facultatea de Electrotehnică — seri de audii muzicale și proaspăt redeschisă discoteca de la Clubul M. Numai atât!

Pentru hrana sufletului său, studentul are nevoie de muzică, în aceeași măsură cu generozitatea sa pentru poezie sau proză, pentru frumos sau tineresc. Cine spunea, oare, că tineretea este o armonie între dorința de cunoaștere, de perfecționare și muncă? Însă, adăugăm noi, armonia de muzică? În acest sens, inițiativa colegilor electrotehniști este demnă de laudă.

Subscriem și noi acestei inițiative, cu speranța îndreptățită că fiecare seară de audii muzicale va fi pentru microuniversul studentesc un eveniment bine cotat la bursa timpului liber.

BOGDAN POPESCU ■

În sprijinul învățămîntului politico-ideologic al cadrelor de asociație

Să mă încred în orarul Universității unde scrie că la 12,00 o găsec în A 13? Dilema se rezolvă de la sine, dau nas în nas cu ea pe scări; evident, se grăbește și ea, mă grăbesc și eu; o abordez totuși: „Cînd ai timp de o mică discuție? Poate după cursuri...?”. Mi-este în curînd dat să aflu că sînt extrem de naivă: la 14,00 are parțial, la 18,00 Plenara Consiliului A.S.C. pe Universitate, la 20,00 Plenara pe Centru Universitar... Îmi acordă o șansă: pauza mare.

Conform promisiunii, o regăsec în sala 151, dar îmi dau urgent seama că soteala de-acasă diferă de cea din țîrg:

POSSIBILE DEFINIȚII ALE UNEI FUNCȚII

e într-adevăr dezinvoltă, politicoasă, are deci acele calități care m-au atras cînd am auzit-o vorbind pentru prima oară; în schimb nu corespunde întru totul imaginii subiective pe care mi-am făcut-o despre ea: nu debordează de entuziasm, nu frapează printr-o energie ieșită din comun, nu a dat la facultate ca urmare a unei mari vocații („i-am admirat întodeauna pe studenți, îmi plăcea să-i văd mergînd așa, perechi-perechi”, „am avut rezultate bune în liceu și am zis c-ar fi bine să continui”).

Îmi povestește: „E frumoasă viața la cămin, nici nu-ți închipui cîți prieteni am! Ciulese urechile, sesizez o undă de căldură în vocea interlocutoarei mele, o lumină deosebită în priviri, o nuanță tandră în zîmbet. Rămîn totuși în expectativă și nu mă înșel: prietenia ocupă un loc însemnat în ierarhia ei de valori... „Am fost în tabere, în excursii, am participat la FACS-uri, la schimburi de experiență”. Acum cunoaște aproape toată studențimea din Timișoara, toate centrele universitare din țară, și i se pare fascinant să o salute aproape toată lumea pe stradă.

După anul I, au ales-o președintă în Consiliul A.S.C. „Le-a plăcut de mine”. Decanatului mai puțin, era vorba s-o schimbe, i-au făcut greutăți, dar studenții au susținut-o.

„De ce accepți să „te bați” pentru funcție cu forurile superioare? N-ar fi mai simplu s-o lași baltă?”. Ride: „Așa e, m-am „bătut” literalmente cu ei. Dar cred că dacă ți s-a dat o răspundere, să o faci cum trebuie”. Nu, nu e ușor să respecti acest principiu, în anul II toți se uitau urît la ea, nu le convenea să fie deranjați cu ședințe peste ședințe... „Încerc să-i fac să înțeleagă că A.S.C.-ul nu e o simplă formalitate, ci organizația lor, că adunările generale nu sînt niște obligatii, că pot să vină cu problemele lor la noi. Încerc să-mi ajut colegii cît pot” — din nou o învăluie lumina aceea misterioasă, plină de o discretă tandrețe. Mă gîndesc la ceea ce mi-a mărturisit, că e mereu pe drumuri, că n-are o secundă liberă, că de multe ori îi vine să se arunce pe geam. Dar nici nu se gîndește să renunțe la răspunderile pe care le are. „Se pot într-adevăr soluționa unele probleme concrete pe linie de A.S.C.? Nu ai impresia că te consumi degeaba?”. E de-a dreptul scandalizată de întrebarea mea; și în timp ce-mi enumeră ce-a realizat (tensiune în cămin simbăta și duminica, decalarea parțialelor pe o perioadă mai lungă, burse excepționale pentru studenții mai slabi, dar cu mari greutăți în familie), o simt cum se înfierbîntă: „Am trimis scrisori de felicitare după sesiune studenților foarte buni; tu știi cum m-am simțit cînd m-au oprit pe coridor și mi-au mulțumit?!”.

M-am înșelat: este o mare entuziastă, matură însă, dezamăgirile au fortificat-o, optimismul ei nu e agresiv, ci are o nuanță foarte personală de discreție.

Îmi mulțumește că m-am oprit la ea cu acest articol. „Vezi și tu ce poți să bagi, mai triezi...”. N-am triat. Nimic n-a fost de prisos.

(Cvasi-interviu realizat cu președinta Consiliului A.S.C. al Facultății de Științe Economice; care nu e o funcție, ci o studentă: Adina Velțescu, IV finanțabilitate.

VIOLETA VAJDA

Necesitatea elaborării teoretice și a fundamentării științifice a problematicei pe care o impune construcția socialismului amplifică rolul factorului subiectiv și transformă conștiința politică într-o forță esențială a progresului social.

În concepția partidului nostru, între baza economică a societății și viața spirituală — din care face parte modul de a gîndi și a acționa — există un raport de determinare și influențare reciprocă. Aceasta — cu atît mai mult cu cît în revoluția și construcția socialistă, oamenii nu mai sînt obiectul acțiunii oarbe a legilor sociale obiective.

Pentru formarea omului acestei epoci pe care o edificăm, devine esențială însușirea tezei secretarului general al partidului, subliniată la plenara largită a C.C. al P.C.R. din iunie 1982, cu privire la faptul că „drumul pe care am pornit spre piscurile înalte ale comunismului nu este deloc ușor”.

Evidențierea acestei idei devine importantă deoarece o serie de probleme complexe cu care ne confruntăm, o serie de greutăți constituie adesea terenul de manifestare a unor mentalități și manifestări înapoiate atît cu privire la muncă și viață cît și cu privire la capacitatea

omului de a depăși, prin competență și spirit revoluționar aceste probleme.

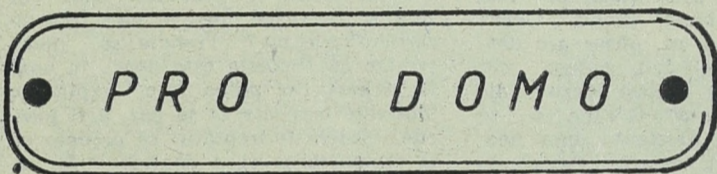
În condițiile învățămîntului universitar, conceput și realizat în „E P O C A NICOLAE CRAUȘESCU”, studenții pot înțelege în mod științific — conștiința nu poate fi explicată printr-un „suflet” misterios de origine supranaturală și nici în mod exclusiv prin factori fiziologici. Lumea ideilor, conștiința nu trebuie, așadar, considerate în mod abstract, izolat de viața socială, ci sînt un mod de a fi.

În opoziția concepțiilor creaționiste prezente în toate religiile, materialismului dialectic și istoric, întemeiat pe cercetările științifice, demonstrează că lumea este, în esență, materială. Omul este creatorul și totodată produsul relațiilor sociale. Aceasta înseamnă că promovarea unui anume demers în cercetare și acțiune, presupune o atitudine științifică față de realitate, ce respinge orice misticism; efortul de a pătrunde în dinamică fenomenelor și a proceselor pentru a le explica, deci ancorarea în realitate și nu într-o lume imaginară, ruptă de cadrul practicii social-istorice.

Asociației studenților comuniști îi revine, ca organizație revoluționară, sarcina de a se afla în primul rînd al luptei împotriva concepțiilor retrograde, obscurantiste. Credem că în acest sens nu există rețete, gata formulate, care odată aplicate să fie rezolvată întreaga problemă a unor concepții și atitudini înapoiate. Este vorba mai degrabă de valorificarea întregii cunoașteri acumulate în știință, a ideilor subliniate la cursuri, seminarii, dezbateri, a problematicei abordate în creația cultural-artistică, astfel încît argumentele pentru evidențierea caracterului material al lumii să devină convingătoare.

În fine, fără a epuiza acest subiect, avem datoria de a resublinia relația dialectică dintre pregătirea profesională și cea politico-morală a viitorilor specialiști — o idee foarte prezentă în documentele programatice ale partidului nostru. Nu putem edifica noua societate fără oameni competenți în specialitate și fără oameni conștienți că socialismul și comunismul reprezintă devenirea istorică a umanității.

lect. dr. IOAN PELEȘ
Universitatea din Timișoara

REZULTATE SUB AȘTEPTĂRI

Continuînd „radiografierea” rezultatelor înregistrate de facultățile Centrului Universitar Timișoara la ediția 1985/1986 a întrecerii „Fiecare A.S.C.-colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, ne-am propus să analizăm activitatea desfășurată la nivelul Consiliului U.A.S.C. din Institutul Agronomic, respectiv Consiliile A.S.C. din facultățile de Electrotehnică și Mecanică. Interlocutorii noștri, președinții ai Consiliilor U.A.S.C. (A.S.C.) au răspuns cu amabilitate întrebărilor formulate:

- 1) Considerați mulțumitoare rezultatele obținute de Consiliul U.A.S.C. (A.S.C.) în această întrecere? De ce?
- 2) Cum vedeți posibilitatea îmbunătățirii rezultatelor?
- 3) Cu ce notă, în ansamblu și în particular, puteți aprecia activitatea desfășurată de membrii Consiliului?

CĂLIN MIRCU, președinte al Consiliului U.A.S.C. din I.A.T
În acest an universitar, componența Consiliului a fost serios modificată, determinată de faptul că o serie din membrii săi au absolvit facultatea. Este cazul a patru vicepreședinți, a căror activitate s-a desfășurat în ultimul an sub amprenta superficialității, cu repercursiuni directe asupra rezultatelor obținute de anii de studii de care răspundeau.

Actualmente, Consiliul nostru pornește cu forțe proaspete în îndeplinirea sarcinilor sale, cu intenția declarată ca, prin eforturi concentrice, conjugate unui sprijin substanțial din partea factorilor de învățămînt și sub îndrumarea organizației de partid din Institut să contribuim la îmbunătățirea activității profesionale a studenților.

Anul universitar precedent nu ne-a adus satisfacția unei poziții fruntașe în cadrul întrecerii „Fiecare A.S.C. ...”, obligîndu-ne la o analiză riguroasă a situației. Ce am găsit? Că, în primul rînd, nu toți studenții cunosc în suficientă măsură regulamentul prezentei întreceri studentești, că la nivel de bază, nu se face o propagandă adecvată obiectivelor, parametrilor și imperativelor stipulate în litera de regulament.

În ceea ce privește aprecierea activității membrilor Consiliului, nu m-aș putea hazarda în afirmații. Aceasta deoarece, după cum am subliniat înainte, au survenit o serie de modificări în cursul anului, și nu cred că ar fi fondat să-i vorbesc de rău pe „foști”. Într-un cuvînt, activitatea cred că ar putea fi apreciată cu calificativul „mediocr”.

SORIN DEACONU, președinte al Consiliului A.S.C. din Facultatea de Electrotehnică: Deși ne-am clasat doi ani consecutiv pe locul întii în această întrecere, nu ne putem declara, totuși, mulțumiți de activitatea desfășurată. Avem încă multe carențe din punctul de vedere al promovabilității la sesiunile de examene, comportări oscilante la fazele naționale ale concursurilor profesional-științifice, necesitatea

ameliorării și depășirii planului de muncă patriotică pe indicatori, respectiv problema schimbului de generații ce grevează activitatea în domeniul cultural.

Intenția noastră este de a generaliza la nivelul facultății organizarea și desfășurarea unui concurs, dotat cu premii, la disciplinele de Bazele electrotehnicii, Matematică, Electronică și programare, acțiune care — eficient popularizată — sperăm să beneficieze de o largă participare a studenților. Se vor lua măsuri drastice în sensul combaterii fenomenului de absentism, analizîndu-se cazurile problemă. Semestrial, se întocmește un TOP al anilor de studii, în a căror calcul nu se omit acțiunile desfășurate de studenți, atît pe plan profesional, cît și social-obștesc.

Consider bună activitatea desfășurată de cei 25 membri ai Consiliului, apreciată — după părerea mea — cu note între 7 și 10. Problema ce ne frîmîntă este perspectiva de cadre, doar un singur vicepreședinte de resort nefiind student în ultimul an.

ROMEO RESIGA, președinte al Consiliului A.S.C. din Facultatea de Mecanică: Locul trei obținut de Facultatea de Mecanică în urma finalizării întrecerii studentești „Fiecare A.S.C. ...” îl considerăm ca nereflectînd fidel potențialul nostru. Cauzele acestei comportări nesatisfăcătoare rezidă în rezultatele profesionale mediocre, ca rezultat a superficialității în cadrul pregătirii sistematice a studenților, cît și în perpetuarea unei atmosfere delăsătoare, printr-o preocupare formală a birourilor organizațiilor A.S.C. de an în instaurarea unui spirit de muncă, de seriozitate și inițiativă. Formalismul activității unor studenți se răsfrînge negativ asupra muncii altora, survenind o supraîncălzire cu sarcini a unui grup de activiști, în timp ce alții se sustrag totdeauna muncii de asociație. Se pot enumera și alte motive, după cum explicațiile menționate anterior ar putea să nu fie cele mai importante.

Preconizăm cîteva soluții vizînd creșterea prestigiului Consiliului prin cooptarea unor membri din anii mici de studii, precum și eliberarea din funcție a activiștilor ce nu-și îndeplinesc atribuțiile. De asemenea, se prevede discutarea în cadrul plenarelor Consiliului A.S.C. a anilor de studii problemă, discutînd concret — cu membrii grupelor sau semigrupelor — situația profesională sau a absențelor.

Este greu de precizat pe cîți membri ai Consiliului se poate conta efectiv, fiecare avînd și părți bune și minusuri în activitate. Însă avem doi activiști, care într-o primă fază sînt propuși pentru a fi înlocuiți

Nu ne surprinde poziția corectă adoptată de interlocutori, fiecare dintre ei fiind conștient că numai prin măsuri hotărîte, prin inițiative responsabile se pot îndrepta neglijența, indisciplina sau superficialitatea în activitatea A.S.C. Or, numai o poziție principială, critică și autocritică, este în măsură a reglementa astfel de deficiențe. Chiar și în cazul unor colective fruntașe, cu bilanțuri deosebite, există preocupări permanente de asimilare a metodelor și modalităților de îmbunătățire a rezultatelor, de aplicare și generalizare a experienței înaintate.

Un lucru trebuie bine înțeles — calitatea de membru al Consiliului U.A.S.C. (A.S.C.) nu e doar o funcție onorifică, ea presupunînd o mare investiție de încredere, autentificată de niște calități deosebite, ce se vor cultivate în permanentă. Aceasta este ideea la care vă invităm să meditați

Considerăm de datoria noastră a rectifica o informație eronată apărută în numărul precedent. Precizăm, Consiliul A.S.C. al Facultății de Științe Economice s-a clasat pe locul secund în întrecerea „Fiecare A.S.C.-colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”. Să-i dăm, deci, Cezarului ce-i al Cezarului!

SORIN TROCAN

SFERTUL ACADEMIC

Dimineată răcoroasă de toamnă. Aleile complexului studențesc sînt pustii. Doar în fața căminelor, portarii mătură covorul de frunze îngălbenite, așternut peste noapte.

La ora 6,30, pătrundem în cantina Universității. Cuierile goale, câteva bănci și dreptunghiurile de lemn ale panourilor, formează un decor perfect pentru turnarea unui film de groază: „O noapte și-o iarnă nucleară pe Terra”. Titlul este propus de unicul material al unui afișier. Se pare însă că sîntem primii oaspeți ai acestei zile.

Cîteva tuburi de neon învâluie într-o lumină difuză cele patru bucătărele, care pregătesc, fără grabă, porțiile. În jurul nostru, mesele încărcate cu... scaune așteaptă sosirea grupei de serviciu. Așteptăm și noi, cu speranța că vom primi tacfmuri între timp, apar și alți posesori de cartele.

În căni aburește ceaiul. Feliile de salam le mîncăm cu poftă. Rămăși în fața gemului, privim cu coada ochiului la vecini. Folosind cu dexteritate bucățile de pine, aceștia reușesc să termine primul, micul dejun. Interpretînd un vechi proverb românesc, constatăm că: „cine se scoală de dimineată... cu mîna mîncă”.
Afară începe să se craps de zăă. Curioși, așteptăm venirea studenților de serviciu. Zgomotele matinale s-au însă, puterea să-i scoată din lumea viselor și să-i aducă la datorie. Aceste probleme nu ne frîmîntă numai pe noi, ci și pe bucătărele, care ne interpelează: „Mami, luați scaunele jos, că vine lumea”. Ce s-ar întîmpla oare dacă i-am urma sfatul? Repede renunțăm la idee, observînd că am avea cam mult de lucru. Ne explicăm că sîntem simpli abonați.

Continuăm să ne privim ceasurile. Este 7,10. În sfîrșit, apar primii studenți în halate albe. Evident, încep cu servirea mesei. Vîmpul ne presează. La ora 8,00 și pentru noi începe

școala. Părăsim cantina, cu gîndul că ne vom întoarce.

VECHIUL COMITET

Dimineata nu am găsit pe nimeni la permanentă. Ravenim la orele amiezii, dar norocul nu ne suride nici acum. Întrebînd din nou de prezența comitetului, dăm de bănuir. Pentru a nu mai trezi suspiciuni personalului cantinei, coborîm la administrație. A-bia aici misterul începe să se dezlege. „Știți, astăzi se fac alegerile”, ne lămurește tov. administrator Agrelia Buzianu.

Răsfoind registrele de procese verbale, constatăm o sinceritate dezarmantă: „Nu am asistat la scoaterea

INCEPUT PROMITĂTOR

Lăsînd timpul necesar organizării noului comitet, ne-am întors după o săptămîină. La permanentă o întîlnim pe Maria Toderoi. Nu a asistat la scoaterea alimentelor, deoarece „s-a schimbat programul”. Credea că trebuie să vină mai tîrziu, dacă masa se servește de la 7,00. Cu greu este lămurită, în prezența noastră, de către administrator. Din nou, registrele de procese verbale în ziua de 10. II. 1986. Adrian Neagu a avut „mici” probleme: „Grupa de serviciu s-a prezentat în jurul orei 6,50. Întîrzierea nu a avut consecințe serioase

comitet. S-a făcut propunerea ca șeful fiecărei ture să aibă drept de control asupra cartelelor, atît la cei din grupa de serviciu, cît și la cei din permanentă. Apare astfel obligația acestora de a deveni abonați ai cantinei. Ar mai fi o problemă în acest caz: ce se va întîmpla cu studenții necăminiști? Vor putea fi aceștia convinși să lucreze o zi întreagă, fără să primească mîncare?

AȘTEPTĂM CONFIRMAREA

Față de cantina I/C, cea a Universității este mult mai mică. Comitetul studențesc de cantină numără doar 10 membri. Avînd în vedere faptul că pentru activitatea de permanentă nu se eliberează motivări, fiecare își face datoria cum poate. De aceea, nu există nici caietul de restituiri al alimentelor. La ora cînd are loc această operație, cursurile sînt în plină desfășurare. Ce părere au decanatele? Doar în regulamentul scrie clar: „Motivarea absențelor studenților care participă, conform programării comitetului studențesc de cantină la activitățile de autogospodărire, se face de către decanate”.
Pentru o mai bună organizare, se vor avea în vedere sugestiile și sesizările făcute de către cei care servesc masa aici. Modul în care au fost rezolvate, va fi afișat pe panourile din hol. Sperăm că rezultatele se vor vedea și în sala de mese.
Deși gramajul se face zilnic, există încă minusuri. Nu prea mari însă, doar de ordinul gramelor. Din ce motive apar ele oare? Una din cauze ar fi aceea că nici personalul și nici grupa de serviciu, nu sînt incluși în numărul de abonați. În ziua raidului, 16 studenți scot 24 de porții la masa de prînz. Și nu numai atît.

În concluzie putem afirma că noul comitet și-a luat în serios rolul? Așteptăm confirmări...
LILIANA BRAD ■
DANIEL OGNEAN ■

O CANTINĂ ȘI... ÎNCĂ CEVA

alimentelor”. Această propoziție poate fi înfîlțită pe fiecare pagină — un leitmotiv autoritar — Găsim și un fel de jurnal al șefilor de tură. Iată un fapt îmbucurător, de care ar trebui să țină seama și cei de la cantina I/C.

Cu toate că intră în atribuțiile sale Petru Sferdian (IV — I.S.E.) recunoaște: „scoaterea alimentelor din magazine și introducerea lor în procesul de pregătire nu s-a făcut în prezența mea” (27.10.1986). În aceeași zi: „din partea comitetului de cantină nu s-a prezentat nimeni la permanentă”.

În privința calității hranei: „dimineata nu a fost prea bună, în rest mîncarea a fost bună” (Band) Geeci. I.S.E.). La rubrica cu observații despre cantitatea mîncării, putem citi în mai multe zile același lucru: „dimineata insuficientă”. E bine că se recunoaște fraga, existența unor neajunsuri. Suficient, oare? Registrele nu țîn de soame abonaților.

Ne pare rău că nu putem onora invitația de a participa la alegeri. Promitem, însă, că vom reveni

(și-au prezentat doar puțini studenți pînă atunci, însă aceștia au fost nevoiți să servească masa fără tacfmuri). Dar Adrian mai are și alte necazuri de natură ortografică, se pare.

Noi membri ai comitetului. Încă de la început, s-au confruntat cu asperitățile muncii lor. Este și cazul Nicolettei Agud, care a consemnat în același document: „Am avut mari probleme cu grupa de serviciu (341 anul IV — C.E.A.) care mai ales la masa de prînz, a refuzat să lucreze. Așa că la masa de prînz două fete fumau, trei discuteau, iar una tricota pur și simplu”. Aflăm, iată, despre o nouă modă — tricotatul „pur și simplu”. Ar avea ceva în plus față de clasicul tricotat? Trebuie să menționăm că Nicoleta este doar în anul II. Aceasta ar putea fi o explicație. Motivele invocate ni se par a fi puține. Sîntem îndreptății să credem că și comportarea ei, a contribuit la apariția conflictului.

În cantină îl întîlnim și pe directorul educativ, lect. dr. Radu Motica. Dînsul ne prezintă planurile noului

A C U P U N C T U R A ORA ADEVĂRULUI (II)

— Stimată tovarășe dr. Ioan Omata, avînd ca punct de reper milenarele tradiții, să tragem concluzia că acupunctura este pe cale a-și revendica titlul de panaceu universal? sau, poate, meritele ei au diminuat sensibil, rămînd o anonimă metodă terapeutică?

— Nici una, nici alta! Prefer să răspund printr-o întrebare. Cît este ea de utilă, ca mijloc de recuperare funcțională? Practic, a ajuns un instrument terapeutic de o mare extensibilitate, cu multiple aplicații medicale.

— Adică?

— Un simplu exemplu, doar: în sistemul osteo-articular, recuperarea funcțională e net superioară altor mijloace terapeutice, atît din punct de vedere al timpului, cît și al procentului de ameliorare a funcției.

— Dorți să amplificai ideea?

— Aspectul benefic al acupuncturii este sugestiv. Cum să vă explic? În patologia aparatului locomotor, de la afecțiunile reumatismale cu durere și redoare articulară și pînă la stadiul de impotență funcțională, cît și în stările postoperatorii, recuperarea și reinsertia membrului afectat în ansamblu, este considerabilă.

— Putem vorbi despre o manie a ședințelor de terapie prin acupunctură? Mai multe ședințe de acupunctură înseamnă, de fapt, o garanție în plus, în ameliorarea diagnosticului?

— Eficacitatea ședințelor de acupunctură este funcție și de natura afecțiunii. Spre exemplificare, o singură ședință de acupunctură este suficientă în reluarea tranzitului gazo-fecal după o intervenție chirurgicală pe tractul intestinal. Similar, în patologia reno-urinară, unde natura spastică a unor retenții de urină se poate rezolva prin cîteva serii de ședințe de acupunctură.

— În munca dv. vă întîlniți frecvent cu spectacularul?

— Dacă ar fi să vorbesc doar despre sindromul dureros cicatricial postoperator, aș zice da. Ei, bine, un medic acupuncturist se confruntă cu o mare varietate de situații așa că spectacularul există doar în testura cotidianului.

— Care sînt rezultatele acupuncturii, ameliorare sau vindecare?

— Un răspuns univoc este puțin probabil. Uneori, ambele situații sînt posibile. O multitudine de factori concurează în definitivarea acestui banal calificativ; termenii de „ameliorat” sau „vindecat” sînt, însă, mult mai pretențioși. Există un coeficient de probabilitate în stabilirea stării finale de sănătate. Fenomenele patologice din amigdalite, astm bronșic și afecțiunile alergice pot fi suprimate sau ameliorate, spre deosebire de durerile din sfera tractului digestiv sînt complet reducibile.

— Ce avantaje oferă acupunctura?

— În contextul discutat, se evită „îndoparea” și eventual, intoxicarea bolnavului cu medicația obișnuită, clasică. În majoritatea cazurilor, prezentate în timp util și într-un stadiu incipient al bolii, procentajul răspunsului favorabil la această metodă terapeutică este sensibil sporit.

— Fără să vreți, ajungeți să confirmați ideea de panaceu universal atribuit acupuncturii?

— Dimpotrivă. Vreau să încerc a delimita cadrul de aplicabilitate al metodei. Trebuie să fim conștienți că nu orice boală beneficiază de avantajele acupuncturii. În condiția de panaceu universal atribuit acupuncturii e contrazisă, spre exemplu, de rezultatele modeste obținute în terapia unor boli degenerative severe, unde se constată doar ameliorări discrete ale unor aspecte patologice.

(va urma)

CRISTIAN BAIULESCU ■

Ideea în sine, nu era de neglijat, argumentată fiind de o riguroasă analiză a eficienței sale economice. Cum s-ar putea investi mai puține fonduri pentru repararea acoperișurilor unor cămine studențesti obținînd totodată o sporire a coeficientului de funcționalitate al acestora? Întrebarea nu descoperea America, și-au mai pus-o și alții înainte, dar răspunsurile date, deși au umplut suficiente pagini de dosar, nu obiectivau soluțiile cele mai eficiente sub aspect economic și practic. O dată la doi-trei ani, acoperișurile plate bituminate ale căminelor trebuiau reparate, hidroizolația avînd mult de suferit (vezi cazul cîtorva cămine), deficiențe însoțite de inerențele complicații determinate de infiltrarea apei în camerele de la ultimul etaj. În plus, lucrările de reparații necesitau alocarea unor fonduri mari de investiții.

În cele din urmă, conducerea economică a Institutului de Medicină a găsit soluția optimă, propunînd construirea acoperișurilor tip șarpantă cu țigle.

Acoperișurile au început să crească — la propriu și la figurat — experiența căminului 24-C urmîndu-i celei de la 10/C și așa mai departe.

O inițiativă de bun augur ale cărei roade ar încercat să le desprindem din discuția purtată cu tov. prof. Flo-

CĂMINUL CU SURPRIZE

rin Dumitrescu, director economie al Institutului. „Avînd în vedere faptul că în ultimii 5-6 ani Institutul de Medicină se confrunta cu o serie de dificultăți în sfera recuperării spațiului aferent cazării studenților la etajele superioare ale căminelor noastre, în sensul că cel puțin o dată la doi ani se investea în medie 240.000 lei/cămin pentru lucrările de reparații ale acoperișului, semnificînd la un număr de șase cămine un total de peste 1,4 milioane lei, s-a analizat în mod realist eficiența acestor investiții. Concluziile trase de factorii de resort din conducerea Institutului au permis o evaluare concretă a alternativelor posibile, dintre toate, realizarea tipului șarpantă cu țigle era deosebit de eficientă. Un simplu calcul matematic arată că pentru șase cămine studențesti construirea acestui tip de acoperiș necesită un efort de investiții de aproximativ 1,6 milioane lei, investiții foarte rentabile prin raportarea lor la precedentele reparații, țînnd cont că durabilitatea tipului de acoperiș propus este în medie de 20-30 ani funcționalitate, cu minime lucrări de întreținere. În acest context, analiza comparativă incumbă o mare rentabilitate, exprimată printr-o economie de minimum zece milioane lei.”

Articolul s-ar fi putut intitula mai simplu — Contrapunct la o idee de milioane, sugerînd prin aceasta cadrul valoric al unei inițiative deosebit de rentabile, inițiativă ce poate — și trebuie — să fie aplicată la toate căminele studențesti din Complex.

GABRIEL B. ■

CINCI PENTRU... CELEBRITATE

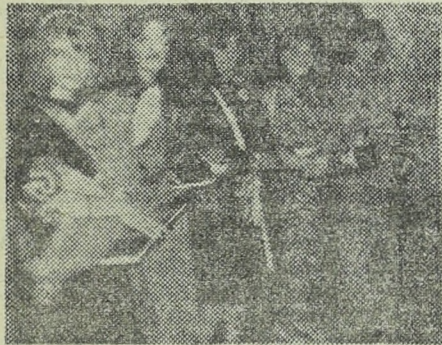
Casa de Cultură a Tineretului îmbrăcată, mai mult sau mai puțin sărbătorește primește cu porțile larg deschise, străjuite de vajnici cerberi, pe cei dornici să ia parte la a... ediție (oare a cîta) a Balului Bobocilor de la Facultatea de Electrotehnică.

Muzică, antren, lipsă de aglomerație... la garderobă, confeti, ghirlande și multă, multă bună dispoziție.

Mulți se întreabau ce este cu monitoarele pe a căror ecran nu se putea citi decît: „Miss Boboc-1986”? În scurtă vreme, însă, enigma a fost dezlegată de disc-jockeyul autohton. „Cei ce nu vor încăpea în sală vor putea urmări spectacolul la T.V.". Ulterior am aflat că era vorba de alegerea lui Miss Boboc-Electro-86...

O trompetă sau mai multe, și... litiera „Magnibus” — care-l purta pe conf. dr. ing. Daba Dumitru — prodecanul facultății — își face apariția. Un scurt cuvînt de deschidere a... mare bal mare.

Popasuri în rai și în jungla africană. Declarații de dragoste și dansuri rituale — ale elefanților și al bobocilor. Pro-

be de perspicacitate, îndemnare și promptitudine din care am reținut un singur lucru: „Idolul și Ion Anapoda” (prezentatorul) a răscuit — se pare că pînă la refuz — butoanele unui „tunel al timpului” precum și mînerul microfonului (nu sintem în măsură să vă spunem cum s-a descurcat ulterior cu gazetele manifestării). N-au lipsit tentativele de pictură naivă, abstractă sau pur și simplu „desene pe asfaltul scenei” (încă nu m-am edificat asupra genului unde trebuie încadrate creațiile respective). Totul culminînd cu număr de iluzionism de înaltă clasă (a II-a sau a III-a) din care am dedus de unde se pot procura mingi pentru tenis de masă (sport îndrăgit se pare de o mare parte din locatarii complexului timișorean) și am mai aflat cum să faci să ți se lipească cărțile de mină (chiar dacă demonstrația a fost făcută cu cărți de joc).

Finalul a desemnat cinci cîștigătoare — una singură este Miss — Cristina Vieriu din cinci participante — doar că... numai — anul I — C., celelalte trebuind să se mulțumească cu premiul „Forum Studentesc”, al tineretului, al elefanților și marele premiu acordat de juriu.

Concursul s-a terminat. Muzica s-a mai auzit după care... Trompetele ne-au pofit în cel mai respectuos mod la... Balul Bobocilor Electro-1987 dar pînă atunci... LA REVEDERE.

IOAN FAUR

FĂRĂ PARADOXURI

Serenadele nu se cîntă la mandolină ori la chitară, sub porticurile încărcate cu flori și speranțe și cu ochii ațintiți spre zările înalte ale nopții. Nu! Bravada mi se pare inoportună, chiar și pentru cei care au trecut Rubiconul. Și atunci, ce vei face?

Cum gondola visurilor tale navighează în derivă, nerezistînd valurilor întempestive de frig, tot se mai găsește cîte un binevoitor la ușa de intrare ce — fără alte formalități — te introduce amical înăuntru, în cantina studenților agro-

nomi, devenită pentru o seară veritabil vulcan al interesului și frumuseții.

Ca la orice bal care se respectă, pestrițul și jumătățile de măsură au cedat locul sobrietății; pelerinele și gulerașele apretate desenează o linie estetică convingătoare a toaletelor — tocmai bună pentru a fi admirată sau îmbrățișată.

Efectele loco-regionale ale organizării frapează prin ascutișul fanteziei — frunze uscate, crenguțe de brad, stufăriș și confeti — argumentînd mucalita constatare a lui Vasile Rusz (IV-Zooteh.): — „Am cărat tot stuful din balta Dumbrăviței pentru decor...”

Și nu s-ar putea supune că n-ai ce vedea!

Bobocii — purtîndu-și cu mindrie emblematul Donald — sînt preocupați, mai degrabă, de a-și stăvili pornirile pantragruelice, decît de arta dansului, arareori ieșind din convenționalismul unui „Da, ai dreptate!” sau „Dă-mi, te rog, o felie de piine”.

Beni Oprea și prietena sa Alina se înfierbîntă de zor în discuții. Credeți că e așa ușor a-ți convinge prietena să participe la concurs? O-ho! Vă înșelați! Nici Nicu Halmăjan (I-Zooteh.) nu s-a descurcat, deși insistă mai abitir ca Sisif: — „Dom’soară Alina, poftim cinșpele. Cum, nu?! Doar nu e balul meu?! Este al nostru! — apoi către Beni — Ca între bărbați: poate concura și prietena ta, nu?” (Iar discuții. Flash-urile aparatelor foto erup ritmic, într-o sarabandă a luminii sutelor de wați.) Flirturile sînt în floare. Priviri cu subînțeles. Semne discrete, imperceptibile. Ah, bobocilor...

Dincolo, sprijinită cu cotul la masă, Nicoleta Gligor zîmbește gales tuturor și nimănui, savurînd în tăcere aperitivele servite. Să fie meditație dinaintea victoriei?

Îți pierzi răbdarea, nefirescul te frizează, oculomotorii sînt tensionați peste măsură: Unde-s organizatorii? A-ha! (Nedumerirea pălește brusc.) Sint... la hanul gîscanilor. Compasul muncii organizatorilor a deschis o rază de acțiune rodnică, conturînd un cerc al împlinirilor. Secantele lui s-au potrivit a fi — aleatoriu — Vasile Rusz și Delia Morariu, Sorin Crișan și Ilie Manca, Gheorghe Persinariu și conf. dr. Nicolae Arvat. Lor și multor altora, Balul bobocilor le (re) cunoaște matca și matricea superlativei lor sale.

Pînă la proba contrarie, microprogramul artistic s-a derulat secvențializat (superflash — momentul umoristic prezentat de Dan Ciolac și cel chitaristic semnat de absolventul Vali Ivănescu, apoi succes de casă scontat prin time-out-ul „numai două minute” invocate de către organizatori pentru remedierea sonorizării), grevîndu-și atu-urile pe trasoarele sontanului și spectacularului.

Natural, sarea și piperul leit-motivului studentesc — concursul în sine — a condensat toată suflarea prezentă în perimetrul a doi-trei ari (agronomicește vorbind)

Mai bine de o duzină de boboace s-au învrednicit a se întrece în concurs, reperiind la nesfîrșire Lucefărul eminescian — la proba de recitări, amendînd cu brio momentele de pantomimă și praxie solicitate de prezentatori.

Și pentru că trebuia să existe și o cîștigătoare, ea s-a numit simplu Adriana Gînga. „Miss Boboc Zootehnic ’86” s-a născut, așadar, sub zodia norocului, nu-

mărul 13 de concurs aducîndu-i șansa victoriei. Ce ne-am face fără paradoxuri?!

GABRIEL BAIULESCU

DACĂ-I BAL...

Depozitat de arsenalul mecanizat și fără tracțiuni hipo auxiliare, ex-Balul tractoriștilor s-a văzut redus la dimensiunile standard — bobocești. Așadar, un Bal al Bobocilor la Mecanică agricolă fără pretenții (deși avea cîteva intenții...) vascularizînd cu șarm și discreție, buna dispoziție a participanților.

Tacîmul fiind complet — cumînd surprize peste surprize, o asistență muzicală plină de hăr și originalitate, un public pretențios și crud — în declarații („Am venit aici să mă distrez și mă voi distra!” — sic volo!), cu nouă (!) candidate la titlul de „Miss” — au demarat formalitățile de rutină în impunerea simpatilor. „O vezi pe cea oacheșă?” „Nu se poate! Nu știe să danseze tango...” „Asta-i culmea! Vrei să știe, acum, chiar totul?” „Vezi ce piruete execută?! Asta-i balerînă!” „Ce balerînă? Fugi d-aci...”

Pe scenă (este un fel de a spune, despre ceea ce nu se poate spune) s-au perindat nouă Afrodite, acordînd o distincție paradisiacă concursului. Spontaneitatea și capacitatea de improvizație a concurentelor a atins cotele paroxismului, filtrînd cu bun simț umorul de salon de cel grotesc sau anihilînd vocația de antreprenori de reclame prin zîmbete și candoare.

Platonica constatare a statisticienilor — un procent doar de 46 la sută de participanți la acest bal! — a fost abil dejucaută de animatorii concursului ce au tras sforile invizibile ale peliculei artistice, colorîndu-i momentele.

Nostalgia sau emoția triumfului? Victorie sau renunțare? Vis sau realitate?

Toate la un loc și încă ceva, izvorite din privirea strălucitoare a Nicoletei Coroș, posesoare de drept și de fapt a titlului „Miss Mecanică Agricolă ’86”, exultînd în clipele-i de exuberanță: „Cu sufletul îngropat în umbra toamnei, am încercat, poate, imposibilul!”

Iar gestul lui Gigi Peri (III — Mecanică) — o banală gratuitate, ofrandă frumuseții, savura, în sine, roadele ei fascinante.

Dacă-i bal...

LILIANA BRAD

ATENȚIE, MOTOR!

Primii pași pe o scară în spirală (Nu de serviciu...) în fața vă stă viața, cu bucuriile și necazurile ei (Nici chiar așa?!). Zîmbiți, vă rog! Încă nu ați avut nici o sesiune (Dar aveți timp...). Primul puf s-a dus pe copcă. (Cîte emoții la mijloc!). Pofțiți la dans, sau dacă vreți, hai, să facem saună! (Asta vorbește serios?!)

Începe programul artistic. Dansuri grecești, poezii cu iz optimist la adresa repartiției stagiariilor, improvizații pe teme agricole și, evident, eterna poveste a bivalentului examinator — examinat, comunicată în ceasul al... teispnezecelea. Pare mai ușor, mai ales după ce ai trecut. Totul este dublat de nostalgii „încă

o dată; măcar un an de studii...” (Chemările coerente ale tineretului, studenția...)

Concursul de Miss? Nicidecum, este necesară intervenția unui membru al juriului: — „Din stînga și din dreapta, patru pași înapoi!” (Se execută mașinal, ca apoi...)

... prima probă. Concurente sînt îndrăgostite — cu mici excepții — de Eminescu. „A fost o dată ca-n povești / A fost ca niciodată...” Stupoare. „Păi, și eu am vrut să spun tot asta!” (Incursiuni în penibil.) Se pun la încercare valențele muzicale. Melodiile se derulează cu grija de a fi suficient de... insuficiente! „Este Vivaldi!” „Nu — afirmă cu superioritate — unul din organizatori. — Nu-l cunoști pe Mendelson Baltordi?” Noi, nu. Nici ele. Fiecare pretendentă emite o părere proprie și personală despre bărbatul ideal. Cam dificil de intruchipat. Și înalt și scund, și... O pictură ad-hoc în cărbune, ar fi edificatoare. Un zîmbet pentru mîzgălele copilăriei și cîteva trăsături distincte vine să adauge bărbatului idealizat, o notă de seriozitate sau ceva sic. „Dar nu. Doar bustul nu exprimă totul. Adică nu explică mai nimic”. Să trecem la altceva, atunci. Cum explicați, că la ora două noaptea, în căminul 2/C erați în căutarea unui curs? „Știi, nu am altă oră disponibilă!” Știm. Oare, de ce m-a lăsat Anne-Marie, cu dezvoltarea mișcărilor trecute de amatorism, oferă răspunsuri convingătoare „Tuchi dragă, eu am admiratori cîți vreau...” (Aviz celor interesați). Infuzie de culoare, sunet și mișcare — concursul de dans se derulează pe fondul unor anunțuri galopante: „Fetele din anul V, de urgență la garderobă”. (Unde-i garderoba? A-ha, pe dreapta!)

... Cam așa s-a petrecut la Balul Bobocilor de la Facultatea de Tehnologie Chimică. Titlul de „Miss Boboc” i-a revenit Agnesei Wittrich. Restul, chestii de rutină.

La anu’ și la un nou bal (poate, mai bun!)

MURCEA MITRUȚIU

INFRAȚIUNEA DE... FRUMUSEȚE

„Curtea o declară pe Daniela Vereș studentă în anul I vinovată de infraținea de frumusețe și o condamnă să poarte titlul de „Miss Boboc I — I.S.E. 1986”. O față șatenă, superbă, emoționată se-n-dreaptă spre centrul scenei amenajate în incinta Cantinei „U” și, însoțită de ro-pote de aplauze, primește cu mîini tremurînde premiul cuvenit celei mai simpatice boboace de la I.S.E.

Este momentul culminant al unei serii de neuitat, o seară în care profesori și studenți, uitînd — fie și parțial — de convenție, și-au dat mîna pentru a-i primi în rîndurile marii familii universitare pe bobocii economiști.

Prezențe pe scenă și în sală, cadrele didactice ne-au făcut să ne amintim că, de fapt, toți sîntem colegi, mai tineri sau mai cu experiență.

Au urmat valsuri, tangouri, rockuri și, din nou, pentru „miss” nemuritorul vals; iar privirile sutelor de studenți căutau aceeași cunună din beteală, același simbol al frumuseții, același...

BOGDAN POPESCU

Idei pentru un articol

Mă gîndesc la faptul că ar trebui să consemnez ceva inedit, poate un F.A.C.S.-story de senzație, dar — care? — ce nu s-a scris despre această manifestare? În fiecare an îi sînt rezervați pagini întregi, tomuri peste tomuri, ce concentrează paleta multicoloră de fapte și stări de spirit — de la intrarea în scenă la bucuria succesului, de la grația mișcării la puterea de convingere a cuvîntului — toate regizînd o peliculă de instantanee a căror imagini au captivat atenția sutelor de spectatori.

Privesc spre scenă unde cîțiva studenți craioveni repetă montajul „Aventură în tunelul oranj” — dedicat dragostei, prieteniei și armoniei. Cuvintele unui băiețel, insinuant printre rînduri, mă scot din letargie: „Uitați, acolo e o artistă foarte mare. Vorbește atît de subțire!”. Se vede treaba că discuția pornește pe un nou făgaș, însă prezentatorul nu întirzie a anunța debutul spectacolului. Nu aștepti replica vecinului și oftezi, în așteptarea formației Facultății de științe economice din Timișoara ce prezintă spectacolul „Dezarmarea — prioritate a priorităților”. Debutînd printr-o veritabilă lecție de istorie, colajul de texte demonstrează absurditatea războiului, traducînd un vibrant apel la pace și bună înțelegere între popoare.

Teatrul „Mimesis” al Facultății de medicină din Craiova cu piesa „Revedere” de prof. dr. C. Voiculescu ne introduce în lumea circului, cu clownii și saltimbanci, elefanți și libelule — o subtilă alegorie, promițînd trimiteri de efect.

Opțiunile formațiilor timișorene s-au rezumat la dramaturgia lui Ion Băieșu — „Cine sapă groapa altuia”, respectiv „În căutarea sensului pierdut” — interpretate de studenții Facultății de mecanică agricolă și de la Tehnologia chimică. Replici de bun gust, picante, subînțeleșuri — măsurate cu aplauze de numărul crescut de spectatori ce populează sala. Ingrijorări nefondate — sala festivă, aidoma unei camere rabatabile, își desfășoară pîntecul voluminos, faghițînd pe mediciștii timișoreni în piesa de teatru „Răceala” — de Marin Sorescu. Și a meritat osteneala, chiar dacă nu s-au calificat! Dar, asta-i altă poveste, ciudată și plină de învățăminte pentru cei ce au sperat că ideea, talentul și ingeniozitatea sînt suficiente pentru a convinge un juriu deosebit de exigent în materie.

E pauză. Pînă se va relua seria de spectacole, încerc o infiltrare în grupul compact al artiștilor. Și nu sînt puține impresii: „Pentru noi, grupul va însemna cea mai plăcută amintire: o ambiție în anii mici, o bucurie în anii mari”. „Festivalul este mult mai interesant decît cel precedent. Concurența s-a simțit prezentă în modul cel mai serios publicul fiind minunat. Da, minunat. Da, minunat!”. „Trebuie să subliniez condițiile grozave de cazare. Ne-am simțit excelent”.

Cu puțină bunăvoință, putem afirma fără a exagera de loc că, unicul triumf al acestor nopți fierbinți s-a numit ARTA-tinără, proaspătă, plină de speranțe și de împliniri.

DANIELA GROS ■

Privire spre „brigadierii”

Apariția în fața publicului nu e întotdeauna un lucru ușor. Brigăzile artistice s-au dovedit însă, de nenumărate ori, capabile să depășească ștacheta calității și să se ridice la un anumit nivel.

„Impresiile studentești” puse în scenă de componenții brigăzii ELO” a Facultății de Electrotehnică din Timișoara nu au impresionat. Chiar dimpotrivă. Sub un nume nou, vechea formație și-a păstrat același stil, lipsit parcă de orice vlagă. Textul, deși modificat substanțial, nu a adus nimic. În legătură cu evoluția modestă a electricienilor, se pot aduce și unele motivări. Astfel, ni se pare ciudat faptul că nu au avut ocazia (sau șansa) nici măcar a unei repetiții în sala festivă a Casei de cultură. Cu toate acestea, sîntem convingși, că potențialul acestei formații este mult mai mare, umorul de bună calitate fiind deja o tradiție a facultății.

O altă brigadă a orașului gazdă a fost „Molecula”. Spectacolul studenților chimiști a avut de toate, și mai nimic. Adică poate spuse repezit, fără sare și piper, o mișcare scenică modestă, melodii alese nu prea inspirat, și toate acestea grupate sub titlul „Reportaj”. Înaltul profesionalism la care au ajuns membrii formației se poate explica numai prin numeroasele repetiții pe care le-au făcut. Cu atît mai mult, cu cît textul prezentat acum publicului, am avut „plăcerea” să-l mai auzim și în anii trecuți. Oricum apa trece, bolovanii rămîn.

O plăcută impresie au lăsat cei din Petrosani. Spectacolul lor, în general destul de modest la alte capitole, a cîștigat mult prin calitatea umorului. Evoluția coregrafică de un scăzut nivel artistic și lipsa de vitalitate a componenților, au fost în bună măsură compensate prin replicile spirituale și, în general, prin însăși ideea textului.

La înălțime, mult deasupra celorlalți, s-au do-

vedit craiovenii „Mesajul” I. S. E.-ului a fost bine recepționat de public, dovădînd, încă, o dată, înalta lor clasă. Cele citeva tablouri dintr-o expoziție” au ilustrat cît se poate de bine aspecte ale cotidianului studentesc. În spectacolul prezentat, am regăsit toate (sau în majoritate) acele elemente care dau spectatorilor, și nu numai lor, garanția lucrului făcut cu pasiune și plăcere.

Pentru faza finală a festivalului s-au calificat două brigăzi și anume „Molecula” din Timișoara și „Mesajul” craiovean. Acesta este numărul maxim admis de regulament. Cu ce sînt de vină spectatorii pentru a fi nevoiți să asculte (pentru a cita oară) textul, răsuflet deja, al chimiștilor? Să sperăm că totuși vor reuși să modifice „pe ici pe colo, prin punctele esențiale” dînd o dovadă a calității umorului timișorean — al cărui singur reprezentant (pentru faza superioară) este. Iar în ceea ce privește brigada olteană îi dorim un premiu pe măsura valorii lor.

DANIEL OGNEAN ■

Muzica bună se cunoaște de dimineață

Simbătă, aproape pe la orele patru dimineața, cînd cei care am participat la venirea pe lume a celui de-al doilea volum al foii volante „Timpress” ne pregăteam să părăsim Casa de Cultură a Studenților, credeam că sîntem ultimii (în afară, bineînțeles, de portar), care nu avem somn la acea oră. Trecînd pe lângă Sala festivă, ne-am dat seama că nu este așa. Cei care pregăteau terenul pentru concursul de dimineață (muzică ușoară, rock, jazz, etc.) lucrau încă de zor. Borsele, stațiile erau încercate în plin, pentru a preîntîmpina eventuale clacări în concurs.

La orele nouă dimineața, în fața unei săli aproape goale (în afară de juriu și de concurenții care-și așteptau intrarea în scenă nu cred să fi fost mai mult de 10-15 curioși) a demarat și întrecerea propriu-zisă. Nu cred că a fost prea stimulent pentru concurenții pe care sorții îi programaseră să evolueze la început. A fost cazul grupului „Alla Breve Orchestra”, o formație cu nume, care a apărut probabil în premieră în fața a

Simboluri, secvențe, instantanee, bună dispoziție și, de supra tuturor, veșnicul „Gaudeamus Igitur”. Cuvintele sînt privesc pentru a descrie bogăția de trăiri intense din zilele de fășurate la înaltele cote de generoasă desfătare sufletească cîmulate cadrului tineresc deschis de Festivalul Artei și Creației Studentești.

Escaladînd emotive proiecte de succes, inoportunînd a tele — vom încerca în cele ce urmează — fără pretenția de epuiza subiectul — să vă racordăm formidabilei rețele de cureți tineresc ce a pulsă cu solicitudine în perioada 28-30 noiembrie 1986 la Casa de Cultură a Studenților din Timișoara, gazdă

numai 35-40 de spectatori. Faptul nu i-a descurajat prea mult. În orice caz, nu mai mult ca defecțiunea tehnică apărută chiar la începutul recitalului. Dar, ca orice trupă cu experiență, au știut să treacă peste asta, smulgînd în final aplauzele puținilor spectatori din sală. La faza finală, jazzul studentesc timișorean va fi bine reprezentat.

Soliștii instrumentiști au avut, din punctul de vedere al defecțiunilor tehnice, o soartă mai bună. Pianul, chiar dacă nu a sunat extraordinar, a rezistat eroic pînă la capăt. S-a calificat mai departe Mircea Istodorescu din Craiova (jazz-pian), deși medicinistul timișorean Florin Petrașcu a evoluat cel puțin la fel de bine (părere subiectivă, bineînțeles). Zoltan Lengyel (Fac. de construcții Timișoara) și Simona Bivol (Medicină Timișoara) au obținut sufragiile juriului, demonstrînd că muzica ușoară nu este chiar așa de „ușoară” cum s-ar putea crede, judecînd după „producțiile” cu care ne gratulează uneori posturile de radio. O surpriză plăcută, solistul vocal Dorin Dascăr, de la Facultatea de mecanică agricolă din Timișoara.

La capitolul „formații” prezentă numeroasă. Trec peste toate subdiviziunile — muzică ușoară, rock, formații vocal-instrumentale — toate acestea fiind dictate mai mult de calculele de culise privind calificarea pentru faza finală, decît de repertoriul propriu-zis al trupelor în cauză. Au fost dese cazurile de formații „de muzică ușoară”, de exemplu, care etalau un rock destul de dubios, sau chiar un soi de jazz-rock (vezi „Prima linie” din Petrosani). Constatarea de ansamblu ar fi că nu e destul să ai o chitară în mînă, din care să scoți cît mai mulți decibeli posibili, pentru a putea spune cu mîna pe inimă că produci muzică bună. Mai trebuie încă multă muncă, mai e nevoie de acei „ceva” propriu celor care au adevărată chemare pentru acest gen. Peste nivelul general s-au ridicat cum era de așteptat, consacrații de la „Celelalte cuvinte”, care mai au încă multe cuvinte de spus în peisajul rock românesc, și e vorba despre „cuvinte” bune! De asemenea, grupul „Impact” al Facultății de construcții din Timișoara confirmă ascensiunea din ultimul timp. Îi văd chiar candidații la pozițiile înalte ale clasa-

mentului final. S-au mai calificat pentru faza finală formațiile „Echinox” a Facultății de științe economice din Craiova și „E. K. G.” a Facultății de mecanică din Timișoara Restul... deocamdată, nu.

În loc de concluzie, ce se poate spune despre nivelul acestei „zonele”? La nivel de virfuri (am numite aici formațiile „Alla Breve”, „Celelalte cuvinte” și „Impact”), a fost o manifestare reușită. La nivelul mediu al participării, însă... Dacă mai adăugăm dese defecțiuni tehnice, „linia de plutire” a fost destul de coborîtă. În altă ordine de idei, această ediție a festivalului s-a bucurat de un juriu competent la toate secțiunile. Mai puțin țîn cea care face obiectul acestui articol. Dacă s-ar putea obține pe viitor participarea a una sau două personalități ale muzicii rock românești, sau cunoscătoare ale fenomenului (Tim-Rock-ul, care a coincis ca datare cu „zonala”, ar fi fost o soluție), toată lumea nu ar avea decît de cîștigat.

În încheiere, nu ne mai rămîne decît să le urăm succes reprezentanților noștri la faza finală!

SORIN TROCAN ■

V — de Vick

Așa cum ne-au învitat studenții-artiști ai Studenților din Timișoara, prin acuratețe și prezență, de a fi de dansuri folclorice de Craiova, deși sîntem convinși că și pe noi ne va deschide una inițiativă, noi purced a mîna pînă la sfîrșit, zi de zi, ceas cu ceas.

Bucuria lor în înălțimea artei noastre — mîna de sîmț

argumentînd tradiționala noastră lămură și căldură

Deci, Noroc bun! și etaloane ale emblemei

CEL BAIU

O piesă cu lina

Am ales această scurtpă, drept titlu și motivație confirmă oarecum că reprezentație cu numele să, atît de o parte cît spun asta nu în scopul insinua faptul că majoritatea au rămas în curtea noastră, se cudevă străvechului accesoriu

Incandescente, reflexion în jurul orei două ceas, valurile de lumină mul fozezii lui Zaccag în mișcare — actori, tori, dar mai presus de toți, piesa, concepută și jucată însă mai ales a minții sub „replicile vechi al cîtez pe actorul Cocșău principale ale piesei menite să însăminteze asupra unor scene de ziua de astăzi decît Drama se consumă pe costumele diferă doar tale, rămînd aceleași, gat cuvîntu-i progr moravurile și slăbi păstrîndu-și aproxima

dept și de suflet a fazei zonale a celei de-a XVII-a ediții a Festivalului Artei și Creației Studentești.

Derulate într-un ritm irezistibil — doar juriul nu a imbușat prejudecățile acestui atribut — manifestările culturale artistice s-au constituit într-un benefic perimetru de afirmare și confirmare a valorilor autentice ale creației artistice studențești.

Aproape 2.000 studenți-artiști, reprezentând Centrele universitare Craiova, Petroșani și Timișoara, s-au străduit — și au reușit — să ofere sutelor de spectatori clipe de neuitat, esențiale prin spectacolul și spontaneitatea lor, pline de fantezie și creativitate. Așadar...

Victorie!

...și ne-au răsfățat — artiști de excepție Caragialeologie — absolut excepționali și originali, cît și ai formațiilor de Cultură a Studentului — „Doina”, „V”, într-un moment de profesionalism și virtuozitate — simboluri de continuitate în istorie — simboluri de învingere — „V” asigură o clară direcție și lumină. Că, pe lângă artiștii de lingă, există și un talent și dăruire pe care trebuie să le ținem în minte.

EL BAIULESCU

Alte măști...

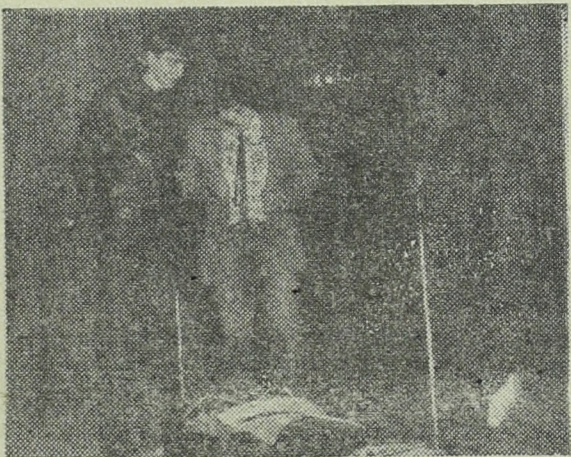
...epică din spectacolului articol spre a săvârși așa și fost: o măști, deopotrivă înălțată a scenei. Și să vedea, nici măcar a celor de vis-a-vis de anume fel... mască, de membrii Studenților — dacă nu în forma specifică menționat mai sus — precizie și acuratețe a evoluției. Au izbucnit la un timp de aproape un ritm amețitor în ritm de simfonie, laolaltă, decoruri și spectacole, sufletele. Fiindcă se desfășurau ochilor, stăruindu-se pe deplin telul: „scenariu nou” — dintre personajele ascund vorbe cu tîlc — semne de întrebare mult mai apropiate de ea la prima vedere. Sunt sub ochii noștri; și, deși, fundamentele tipice, fundamentale — colo noul și-a adăugat — cu toate acestea — omului de rînd — alterată individual-

tatea. Așadar se rîde și se tace în ritmul banalei moriști nimită, la urmă, și viață; și spirit ori civilizație, sfîrlează ce condensează alegoric în cele patru colțuri ale sale înțelepciunea unei întregi societăți.

Comedia umană, subtil inserată comediei dell'arte, face din piesă o adevărată sărbătoare a cuvintului, a substratului atît de bine pitit în dosul banalelor vorbe și gesturi. Realitatea suferă un fenomen de supraconcentrare, „oglinzile” focalizatoare fiind chiar aceste cincisprezece măști, părți integrante ale carnavalului, prin care actorii joacă un set complet de clase, și, de ce nu, o adevărată epocă.

De aici, de pe scenă, simți pînă și respirația celui de dincolo... Li simți pulsul accelerîndu-se, mulat pe al tău; din dosul costumului te bucuri și te întristezi odată cu celălalt, păstrîndu-te totuși în această fantastică și singulară dedublare, ca un vrednic cavalier al gândului, mic Apollo trimis în stal spre a încînta inimi și spirite. Personajele se rotesc furate de același simbiotic curent, decupate fără doar și poate de pe marginile moriștii. „Învîrtește-te, fofeaza mea!” Culisele au devenit neîncăpătoare, minuscul peron de schimb pentru eroi și costumele lor: Cocalin, Zanetto, Zaccagnino, Lelio, Pantalone, Tartaglia, Rossetta, Rompilancia... Sau cu alte cuvinte, Mihai Minea, Dan Blendea, Nelu Bratu, Petre Boșoroiu, Adrian Paltinschi, Corina Gorun, Adrian Sabău, Mariana Costa, Marița Stoichina, Adrian Muscă. Sau cu alte și mai simple cuvinte, — de fapt unul singur —, actorul Gheorghe Stana de la Teatrul de Stat Timișoara, regizorul piesei, inima pulsînd mereu mai repede ori mai încet întru armonia și înțelegerea celorlalți.

O lectură, o explicare a piesei este înșelătoare — așa se pare. Adevărul e că în teatru există ceva și mai înșelător. Ba, s-ar putea chiar spune că „omul de teatru” nu se înșală niciodată la o lectură. Se înșală pe urmă, cînd vrea să dea viață textului și nu vrea, sau nu poate să-i proporționeze valorile cu valorile ce se cuvin operii. Fiindcă întreaga taină a creației teatrale constă chiar în legătura aceasta sublimă între rol și actor. Cum s-ar putea însă deosebi soarta unui spec-

tacol de cea a unui rol cînd spectacolul reprezintă doar însumarea mai multor roluri, îmbăiate într-o anume atmosferă și încheiate în mersul unei acțiuni cu un tempou fixat de ea? — căci în justa liniatură a personajelor intră însăși indicația atmosferei, după cum acțiunea duce fără voie la acel tempo care-i este necesar.

În cazul acestei Commedia dell'arte, spusele de mai sus se aplică mai riguros ca oricînd. Și ca să încheiem cel puțin de această dată cu arhibanală formulă a antreprenierilor, se cuvîne a afirma că soarta dramatizării piesei de față a fost și va fi numai în mîna celor ce au dus-o pe scenă.

DAN BLENDEA

Ritm și tinerețe

O clipă de liniște, apoi, muzica ne inunda toată ființa, cortina se deschide și... însoțiți de unduitoarele acorduri sonore se strecoară, sau se avîntă, pe scenă — într-o desfășurare de duioșie — dansatorii.

Indiferent că este tematic, modern sau de societate, dansul este acel lucru scump tuturor care te face să te simți mai tînar, mai aproape ca niciodată de esența sentimentelor și melancolia viselor.

Prin fața ochilor larg deschiși, periplul neîntrerupt al protagoniștilor — de fapt mai mult al protagonistelor — te poartă pe „tărîmuri necunoscute”, pe coordonatele imuabile ale frumuseții. Coregrafia aleasă cu grijă, mișcarea scenică reflectînd multe ore de repetiții, și nu în ultimul rînd muzica vin să întregască peisajul profund al dansului.

Am putut urmări moduri diferite de înțelegere, dar și de realizare a programului artistic. Au fost cazuri cînd linia melodică a fost complet uitată — dans modern — Universitate —, dar și situații în care dansatoarele de pe scenă au dovedit largi disponibilități — Formația „Reflex”, la toate genurile prezentate, și al protagoniștilor de la Institutul de Medicină Timișoara. Am observat însă și emoții puternice care au produs stări de blazare și clacare. Probabil că dorința de calificare la faza finală a fost puternică, dar tot atît de bine putea să fie vorba de un rodaj competițional minim sau inexistent. Atunci ne punem în mod îndreptățit întrebarea cum s-a făcut promovarea de la faza locală la cea zonală. Oricum aceste „incidente” au fost, sperăm, pasagere și trebuie să ne bucurăm pentru celelalte momente, mult mai numeroase bineînțeles, care ne-au produs clipe de aleasă trăire artistică.

Trebuie să felicităm pe aceia care au reușit să se califice la etapa superioară a competiției. Dintre aceștia, un punct bun prezența „dansului de societate” de la Facultatea de Construcții Timișoara, „step” cu C.B.S. a prezenței individuale a Marietei Barbu de la Agronomie Craiova, băieții de la Electrotehnică Craiova (break dance), precum și prezența Mioarei Dan și a lui Stelian Roșca — fascinanți în evoluția lor în trupa „de societate” a C.C.S. Timișoara.

Toată demonstrația de vitalitate a făcut să ne simțim mai stăpîni pe puterile noastre, încrezători în trepidantele momente ale realităților cotidiene.

NICULINA PLOEȘTEANU

Lumina lină sau gustul folk-ului

Surprinzător de puțini concurenți înscriși la secțiunea „Muzică folk”, mai exact șase interpreți individuali și patru grupuri de gen, studenți a centrului universitar Craiova și Timișoara. Surprinzător atît prin raportarea la precedentă ediție a festivalului, cît mai ales față de receptivitatea manifestată de tîna generație vis-à-vis de muzica tînară. Și, permițîndu-ne, să ne îndoim de dispariția folkistilor din perimetrul vieții studențești petroșenene.

Poate complexitatea puțin bănuită a genului să fie o explicație, folk-ul, așa cum se știe, cerînd pe lîngă măiestrie instrumentală și calități vocale deosebite. Iar dacă în concurs s-au prezentat doar cinci concurenți individuali și două grupuri, adică nu mai mult de șapte oameni (!), sperăm ca această autoexigență pe care și-au impus-o participanții să fie de bun augur și să asistăm la un spectacol de calitate.

Nu a fost tocmai așa, nivelul artistic scăzut și exigența unui juriu deosebit de competent nefiînd tocmai o fericită îmbinare. Una peste alta, să consemnăm un fapt, credem, concludent: laureații ediției trecute a festivalului, cîștigători ai primelor locuri la faza finală desfășurată anul trecut la Iași, ne referim bineînțeles la Adrian Dinu și Raul Dudnic, nu au reușit anul acesta să depășească etapa zonală! Și de vină nu au fost cîștigătorii. Dinu a prezentat două compoziții pe versuri proprii, și

prea inspirate, iar Dudnic — puțin cam superficial, lipsit de profunzimea cunoscută.

Plin de personalitate recitalul timișoreanului Dan Zorilă; sensibil într-o fragilitate de mînestrel cel al Ancăi Vintilă din Craiova, cei doi interpreți individuali ce au obținut calificarea pentru faza superioară a întrecerii.

De fapt întregul spectacol a aparținut „gîgășiei” și sensibilității artistice, constituîndu-se într-o clipă de largă respirație poetică, tandră și caldă.

Celor doi menționați mai sus, li se alătură grupul folk al Casei de Cultură a Studenților din Timișoara, format din Raul Dudnic și Adrian Dinu, cel mai bun grup folk al precedentei ediții a festivalului. Și ce frumoase promisiuni făcea folkul acelei ediții...

SORINA SOPA

Oare nu știm noi să ridem?

Întrebarea din titlu nu este o încercare de a epata. Nu, pur și simplu îmi pun această problemă de duminică (30 noiembrie, bineînțeles), de la festivitatea care a marcat încheierea întrecerilor „zonale” de la Timișoara. Cînd au fost anunțate grupurile satirice calificate pentru faza finală, am crezut că nu au bine: nici un grup din Timișoara! Singura reprezentantă a umorului studențesc timișorean calificată pentru faza finală (care va avea loc chiar la Timișoara!) este brigada „Molecula” a Facultății de Tehnologie Chimică. Mult prea puțin față de ceea ce am sperat. Și chiar față de ceea ce am fi meritat. Revin la întrebarea din titlu: oare nu știm noi să ridem? Oare sala care a aplaudat minute în șir evoluția grupului „Satyricon” nu știa ce face? Nu prea-mi vine să cred!

După finala de la Cluj-Napoca, de acum un an, s-a spus că publicul este primul care-și dă girul asupra calității unui spectacol. Și publicul nostru a făcut-o. Însă nu destul pentru a-i convinge și pe membrii juriului, se pare. O juriizare directă, cu afișarea notelor după fiecare apariție, ar fi arătat, sînt sigur, altă scară a valorilor, decît cea comunicată duminică seara. E adevărat, nu meritau toate formațiile noastre să se califice. Ar fi și absurd să sustinem asta, după ceea ce au arătat unele din ele (vezi brigada „Elo”, de exemplu). Dar de aici și pînă la ceea ce a ieșit în final, cred că e o cale lungă.

Fiecare formație participantă a avut de făcut un drum destul de lung pînă la prezența în faza zonală. A le aduce observații cu privire la calitatea textului abia după spectacol, asta nu înseamnă că formațiile sînt vnovate. Aceste observații puteau fi aduse mai înainte, dacă ar fi fost justificate. Dar n-a fost cazul! Oare nu știm noi să ridem? Timișoara, deschizătoare de drum în umorul studentesc din România, s-a trezit fără reprezentanță la faza finală, pe care o găzduiește. Scuzați-mi repetiția, dar mă frîmîntă această stare de lucruri. Să ne fi separat noi atît de mult de colegii din celelalte centre universitare? Oare să fie umorul celor din Petroșani, soluția? Văzîndu-mi nu-mi vine să cred. Sau dacă da, atunci a avut dreptate juriul. Dacă ei au fost mai buni decît „Satyriconul”, de exemplu (obsedat repet nu-mele acestui grup!), atunci răspunsul la întrebarea din titlu este afirmativ, da, noi nu știm să ridem! Însă mi-e teamă că nu acesta este răspunsul adevărat. Oare nu știm noi să ridem?

SORIN T.

Pagini realizate de:

MEMBRII CERCLUI DE PRESĂ

În plin centrul oraşului, forfota caracteristică marilor centre urbane. Clădirea Rectoratului I.P.T. evocă, încă la o primă privire exterioară, liniştea specifică edificiilor cu uşi înalte, holuri vaste, scări largi şi domoale... Parcurgând în sens invers aceste elemente de arhitectură, odată ajuns la etajul III, un murmur, o frământare — de care abia mă despărţisem, dar redusă ca amplitudine — specifică, mă întimpină. În faţa unei uşi, o mulţime de studenţi. De aceea, prima întrebare cade fără nici un preambul, dincolo de orice tipic:

— De ce atîţia studenţi în faţa cabinetului dumneavoastră?

— Pentru că am probleme. Probleme care trebuie să le rezolv; pentru că, atunci cînd nu au un caracter ieşit din comun, se leagă de procesul de învăţămînt, cu toate particularităţile sale. Mă ocup cu problemele orarilor, cele de promovare ale anului universitar — în perioada respectivă am cîte 50-60 de studenţi în audienţă —, de înmatriculare, reinmatriculare şi exmatriculare, cu problemele sportivilor de performanţă, cu tot ceea ce priveşte cazarea în cămine, căminele şi directorii lor educativi, cantine, să spunem probleme profesional-educative.

— Stimată tovarăşă, prorector, cum reuşeşti să avari timp pentru... toate acestea?!

— Sintetic răspunzînd, aş spune doar atît: eficienţă. Desigur că există responsabili pe probleme care-mă ajută foarte mult...

— Şi cu toate acestea, sînteţi direct implicată în toate problemele...

— Desigur că mă implic în toate problemele; cît voi rezista ritmului, nu ştiu. Dar cred că dacă ştii să-ţi împarţi timpul şi să te organizezi riguros, poţi face faţă revolvării unor solicitări şi mai complexe. Eu, de exemplu, nu fac nici un drum fără a rezolva pe parcursul lui 2-3 probleme. Orice minut contează. La Rectorat rezolv ceea ce am de rezolvat şi cu toate acestea nu rămîn aici după ora 16. Niciodată! Pentru că... recent a apărut a III-a ediţie a cursului pe care îl predau la Facultatea de electrotehnică, pregătesc o Culegere de probleme pentru Editura Facla, o altă carte pentru Editura Tehnică, activitatea ştiinţifică şi de cercetare ocupă un volum însemnat de timp, şi, nu în ultimul rînd, am doi copii!

— Care vor deveni ingineri?

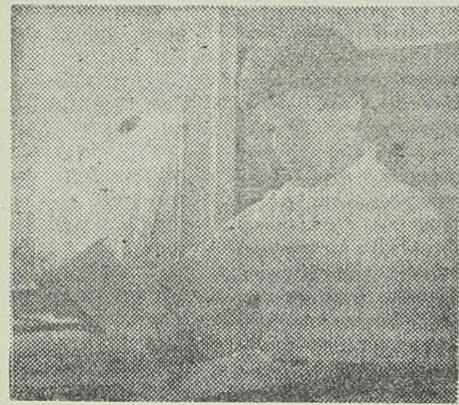
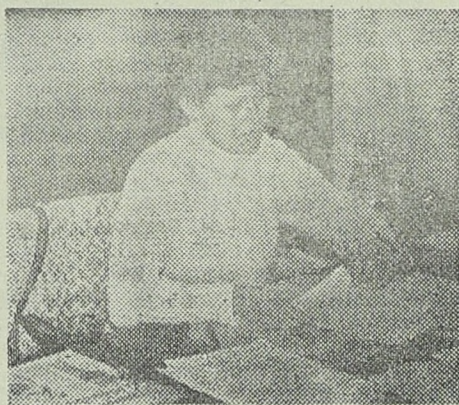
— După intenţiile mele, da! Fetiţa,

care e în clasa a V-a, vrea deocamdată „ca şi mama”. Băiatul, care va susţine la anul examenul de treapta I la Liceul de informatică, e mai aproape de acest ţel.

— Şi revenind la generaţia căreia îi sînteţi educator, există diferenţe între studentul din banca de curs şi cel din faţa uşii dumneavoastră?

primul rînd şi trebuie să facem deosebirea între caracteristic şi întîmplător, între angajare şi formalism în ceea ce priveşte studenţiarul, mai fac o mărturisire, îmi sînt dragi, deşi sînt adesea dură cu ei.

— Cît de mult contează personalitatea cadrului didactic în contextul relaţiei cu discipolii săi?

1 mm ÎNAINTE !

Tovarăşa conf. dr. Doina Drăgulescu a absolvit Facultatea de Electrotehnică, secţia Electromecanică, în anul 1967; şefă a celei de-a II-a promoţii cu specializarea calculatoare; repartizată la Secţia de sudură a Bazei Academiei R.S.R. din Timişoara, îşi susţine teza de doctorat în 1972; din 1974 activează în învăţămînt, fiind conferenţiar din 1981; din anul 1984 îndeplineşte funcţia de prorector al Institutului politehnic „Traian Vuia” Timişoara.

— Nu, nu există. Şi asta pentru simplul motiv că avem tineret studios caracterizat prin cea mai bună calitate, şi profesional şi uman. Diferenţa nu apare pentru că — e o realitate — viaţa studentului în cauză se desfăşoară aproape exclusiv în facultate. Şi viaţa îşi are, firesc, urcuşurile şi coborîşurile ei. Spun studenţilor şi la cursuri că în viitor nu vor face mereu ceea ce doresc şi îi invit să se pregătească pentru asta. Şi, revenind la caracterul de implicare, subiectivă, nu-i aşa, în activitatea cu studenţii, vreau să remarc că nu fac parte din categoria cadrelor didactice care „se răzbună” la examen. Sistem educaţional

— E eronat a crede că relaţia cu studenţii se rezumă la a-i pune mereu şi mereu în faţa aceluiaşi cunoştinţe, încheind aici obligaţia de a fi pedagog. Studenţii urmează modelele demne de urmat mai ales în cadrul specific universitar. Pentru mine, ocazia de a susţine un curs este totdeauna binevenită. Trebuie să mai ai sufletul deschis. Există cadre didactice excelent pregătite profesional, dar suferinde la capitolul de pedagogie în aspectul ei uman, formativ-educativ. Studenţii ce se mai transferă de la o secţie la alta demonstrează uneori şi asemenea aspecte... Insist în a

remarca faptul că ceea ce se deprinde în facultate reprezintă un minimum de cunoştinţe care în continuare îi pot fi de folos. Important este să-ţi crezi un stil de muncă, să ai un model. Pentru mine, acest model a fost mereu tov. acad. Ioan Anton, pe care l-am avut ca director la Baza Academiei. Şi acum pot spune că am un model permanent în tovarăşa rector, căci, iată, întorcîndu-ne la studenţi trebuie să subliniez că sînt oameni care fac ceea ce fac de dragul lor. Este, fără îndoială, stimulativ şi e-coul revenind din partea celor pentru care acţionezi, care te înţeleg, trecînd uneori de aparenţe. Repet, trebuie să fii un model, să formezi în jurul tău un mod de gîndire, poate mai mult decît nişte deprinderi specifice. Şi asta ţine de la aspectul fizic la ultima carte citită — în legătură cu care mai pun cîte o întrebare la curs — la prezenţa în sala de concerte, la Teatru sau la Operă — şi aici fac o paranteză, apreciînd aportul studenţilor noştri la actul cultural, ca spectatori sau participanţi!

— Pot să vă întreb cum întimpină eşecurile?

— ... Eşecurile?! Nu-mi plac şi... nici n-am prea avut. Dar am să-ţi dau un exemplu. Marea mea pasiune a fost, pare surprinzător, se ştie! A fost şi este Teza de doctorat mi-am dat-o din acest domeniu, sub conducerea tov. prof. Traian Sălăgean; consider şi reconsider acest domeniu cu atît drag, încît recomand oricui care doreşte să facă inginerie mecanică secţia U.T.S. Îţi vei pune desigur întrebarea de ce nu m-am specializat atunci în sudură?! În 1974, după susţinerea doctoratului, am vrut să dau concurs pentru postul de asistent-suplinitor la Catedra de Sudură şi... nu s-a putut. A fost, aceasta, un eşec. În schimb am ajuns imediat la Catedra de mecanică şi rezistenţa materialelor. Eşecul m-a îndrîjit. Sînt o mare ambiţioasă şi... muncesc de-mi sîrrie călcîile! Nimic nu poate fi obţinut fără muncă. Prin muncă serioasă apar marile satisfacţii profesionale, fără a le exclude pe cele de familie, spirituale, sportive etc... Cred că fiecare dintre noi, făcînd un milimetru înainte, face un pas foarte important, deşi asta nu se vede imediat, dar adunînd...

Adunînd în final cuvintele acestor rînduri, mai trebuie să remarc că prezenţa discuţiei, mult mai amplă, a cuprins şi alte idei legate o sumedenie de probleme specifice vieţii studenteşti. De aceea, cer scuze pentru eventualele disonanţe în cursivitatea dialogului care, de la intenţie la realizare sper să fi realizat măcar... 1 mm!

LUCIAN RISTEA

Optzeci şi patru de primăveri au înflorit între pereţii acestui „bastion” al sănătăţii, mii şi mii de vieţi au reînţepenit AICI să-şi aflu pulsul candid şi ardent, lumina a zeci de toamne şi-a împreunat rodul pentru a-şi aduce drept ofrandă respectul şi credinţa în arta lui Hipocrate.

Ce reprezintă astăzi Spitalul clinic de copii nr. 3?

O unitate sanitară modernă cu o capacitate de 230 paturi, cu laboratoare de explorări funcţionale la cotele exigenţelor actuale, o arde de spirit unde profesază cadre didactice competente, implicate într-un vast sector de cercetare medicală, vizînd problematica ocrotirii copilului, patologia perinatală şi neonatală, boli metabolice ale copiilor etc.

★

Opinia prof. univ. dr. doc. Louis Ţurcanu pe marginea caracterului formativ-educativ al stagiilor de pediatrie: „Învăţămîntului de pediatrie i se acordă un conţinut practic prin excelenţă, implicînd studenţii în mod responsabil în sectoarele aşa-zis calde ale specialităţii. Promptitudinea în asistenţa medicală, participarea activă la desfăşurarea stagiilor, gîrzile efectuate — cumulate şi dublate de pastune şi interes — completează orizontul profesional al studentului. În sensul amplificării şi substanţializării pregătirii sale, studentul desfăşoară stagiul practic prin rotaţie la profilele mai importante ale specialităţii, familiarizîndu-se cu aspectele mai frecvente ale morbidităţii infantile şi încercînd să descifreze factorii bio-sociali şi ecologici ce intervin în dezechilibrarea stării de sănătate. A priori se insistă asupra relaţiei medic — populaţie, plecînd de la premisa că pediatrie, prin natura profesiei, are impactul cel mai puternic în complexul afectiv familial şi poate influenţa considerabil atmosfera psiho-pedagogică şi medico-profi-

lactică pentru asigurarea stării de sănătate a tinerei generaţii”.

★

„Sîntem aici nu pentru a pierde cîteva ore, la întîmplare, ci pentru a le cîştiga în contul devenirii noastre profesionale. Cum se cîştigă aceste ore? Printr-o directă implicare şi spun acest fapt gîndindu-mă la audierea unor teme cu mare valoare praxiologică, ca: „Urgenţe pediatrice” sau „Analiza mortalităţii infantile intraspitaliceşti”, precum şi susţinerea unor

În slujba sănătăţii

cazuri medicale. În tot ceea ce facem, trebuie să fim conştienţi că peste doi ani vom fi medici şi vom practica o meserie de maximă responsabilitate”. Clasesc în ochii studentei Carmen Băcilă (V — M.G.) hotărîre şi pastune. De mai mult nici nu este nevoie.

★

Cornel Albuşescu şi Abed Al Razag Shiyab (V — M.G.) completează foile de observaţie ale bolnavilor de o schiopă.

— Rutină?

— „Nu — ţine să precizeze Cornel — fiecare caz aduce ceva nou, ordonează cunoştinţele acumulate pînă acum, deschide alte orizonturi”.

Calistrate Romulus intră în salon cu rezultatele unor analize:

— „Aşa cum bănuţam, ASLO este crescut, la fel V.S.H.-ul. În plus, o marcată leucocitoză”.

— „Sechele poststreptococice? — se lamentază Carmen — Voi face consultaţia cordului”. Ridicînd stetoscopul de pe masă, începe consultul micului pacient.

★

În salonul 5, studenţii anului V — M.G., grupa 3, după ce au palpat manual abdomenul şi fontanelele micuşului Alin, ascultă cu atenţie explicaţiile asist. univ. dr. Carmen Golea pe tema prognosticului malformaţiilor cardiace congenitale. Abed El Aziz Dohair şi Abdullah Zahalka sînt pe deplin convinşi: — „Aşa înţelegem rostul medicinei, corelînd permanent teoria cu practica şi raportarea lor reciprocă”.

★

— Ce semnificaţie are spitalul pentru dumneavoastră, ca medic şi ca cetăţean, tovarăşe conf. univ. dr. Teodor Budiş?

— „Un loc ce dă sens şi culoare vieţii mele, perimetrul unde desfăşor o muncă tumultuoasă şi plină de satisfacţii. Cu toată forţa şi credinţa ne-am dedicat acestui imperativ ubicuitar prin gînd şi faptă: AICI, VIAŢA PULSEAZĂ! Coordonatele exigenţei noastre — munca pasionată, iubirea semenilor şi mulţumirea de sine, toate convertite şi imobilate de un conştiinţat atribut al profesionalismului, adică actul medical”.

★

Între aserţiunile lui Juvenal: „DATORAM COPI-LULUI RESPECTUL CEL MAI MARE”.

O pledoarie pentru lumina ochilor noştri, pentru izvorul tuturor simfîmintelor noastre, pentru viitorul care prinde rădăcini astăzi şi căruia, noi, îi închinăm aceste modeste rînduri.

FORUM STUDENŢESC

Fără pretenția unei introspecții, dar validând o perpetuă de-dublare a realului în cotidian — piesa „Goana” (autor: dramatur-gul contemporan Paul Ioachim) — pretează unui pluralism de sen-suri și simbolizări.

De fapt, această consensualizare pe plan ideatic — imple-mentată în relațiile bivalente bine — rău sau adevăr — minciună — exclude de la sine altă retorică, angajându-se într-o vehementă critică a mentalității și conveniențelor mic-burgeze, în extenso, a imaginii deformate despre așa-zisul rai capitalist.

Este, incontestabil, meritul autorului de a fi ierarhizat în pia-narii succesive personalități distincte, redutabile — servind unor scopuri bine determinate, din a căror opoziție refluază quinte-sența acțiunii. Titlul piesei — metaforă barocă — se vrea expansiv, argumentat de o motivație solidă, proprie unei societăți în care omul, măsurat a lucrurilor este banul. Căștigul fără muncă, depra-varea, perfidia — elaborează non-valorile umane, estompează ca-

SEMNIFICAȚII

raciune, amplifică dimensiunile conflictuale ale raporturilor sociale.

În acest status quo spiritual operează o complexitate de at-titudine, se identifică afecte și emoții, conceptualizate sub reflexivitate spontanității și reverberațiilor interioare. Care este valoarea in-terioară a existenței? Ce semnificații rezervă viitorului? Unde se convertește interesul personal în sensul general al faptelor me-mentice?

Intenționările guvernarea legile existenței fizicului, sugestionează dialogul celui, nememorează posibilele grade ale revenirii de sine.

Sub bagheta regională a reputatului Danil Bocu, valențelor maratonice ale piesei se subsumează calități interpretative deosebite ale protagoniștilor. I-au născut pe actorii Mănoa Bocu și Ion Flăduț al căror profesionalism a probat certe valori. Viziunea de ansamblu, de o mare capacitate de sintetizare, particularizează în neamenii inconfundabili arăstria artistică a regiunii și recon-siderând definiția paleta expresiei actoricești. Deși ancoraj în per-sonalitatea identității scenice, intruchipate diametral opus prin căria de caracter și virtute, cei doi frați, Sandu și Mănoa, își des-lășoară atribuțiile existenței într-o mare doză de verșmăli — la conținutarea cărții își dau concursul și interpretarea de excepție a empilor. Mănoa ascende semnificativ — Nu trebuie să cauți mo-dele pe scenă, ci să înveți a le raporta la propria persoană.

NICULINA PLOEȘTEANU ■

REZONANȚELE LOGICII ÎNTRU OM

De curând, marele filosof român Con-stantin Noica ne-a oferit spre citire (ace-lora care au avut șansa) o lucrare care, dacă nu este tocmai monumentală — nici nu are pretenția — continuă însă edifi-ciul unei monumentalități.

O serie de noțiuni și modalități noi de a le combina ce pot fi folosite în conti-nuare la cristalizarea unui sens inedit al acestui domeniu sînt înaintate în „Scri-sori despre logica lui Hermes”. Astfel, timpul logic — definit ca reprezentînd „acea situație în care întregul este în parte, iar nu numa parțel în întreg” — deschide calea spre gîndirea logică cea mai nimerită umanului. Condiția umană este privită astăzi aproape pretutindeni în maniera „partea este în întreg” sau mai bine spus „individualul se subsumează generalului”. Credem că nu e cazul să reamintim efectele nefaste pe care această gîndire le percutează asupra realității poli-tico-sociale planetare. Constantin Noica nămește acest mod de a cugeta „logica lui Ares”, care califică drept firească înlocuirea a zece soldat, morți cu alți zece neoruiți, ajungînd la concluzia că, în fapt, nu s-a pierdut nimic. Ei bine, individualul uman, în calitatea sa de holomer, acoperă și o artă cu caracter general, stabilind astfel drept logică înlocuirea unui in-divid cu altul în scopul echilibrării situației inițiale.

Pentru că raportul individual-general este acum răsturnat, „unul multiplu” își află un domeniu deosebit de fertil în teoria mulțimilor secunde. Dacă în ceea ce privește materia nevie este greu de înțeles o dinamică a mediului intern prop-rie individualului care să depășească limita trecerii sale în mediu extern de auzență generală, atunci la materia vie — esențialmente neformală și con-tinuu spre deosebire de discontinuitatea caracteristică celei nevie — dar mai ales în cazul umanului, individul dispune de potențialitatea conferirii unor dimen-siuni suficiente dinamicii mediului său intern pentru ca acesta să debardeze din-colo de propria-i definiție. De pildă,

ciți oameni n-au fost capabili să-și con-ducă universul spiritual în așa fel încît acesta să determine asupra societății sal-turile pe care le consemnează istoria?

Cea mai des înfățișată „formație satu-rată” este silogismul. Acesta operează de regulă cu trei enunțuri conform legilor logicii formale, a formelor lipsite de con-ținut. Căci oare cum poate fi aceea logică în care conjuncțiile, disjuncțiile etc. sînt operatori principali? De îndată ce le oferim prepozițiile, primordialele, con-textul se schimbă radical. Față de „și”, „sau” (operatori care stabilesc alter-native în maniera ori-cu, neinteresate fiind de ceea ce se află în interio-rul formelor cu care operează)? „În”, „prin”, „de”, ca să nu mai vorbim de acel „întru” românesc cu o poziție deosebită, operează logic mult dincolo de forme, pe tărîmurile unde armonia respi-ră în cea mai pură stare a sa. Tărîmuri în care noime formelor sînt combinate în haos cu informația (după unii informaterii) nu a degenerat încă în particularitatea formalului. Silogismul aristotelic a sus-ținut și susține încă mare parte din lo-gica formală Logica lui Hermes — care candidează la sensurile armoniilor mai pure decît cele ale formelor — își află echivalentul silogismului în synaesthesia, sau în adevăratele întemeiat.

Putem să ne considerăm tentativa de re-zenzie la parametrii temerariității — poate chiar ai hazardului — căci nu este lucru ușor a cuprinde într-un spațiu atât de restrîns (mai ales de către totalitatea for-melor sub stăpînirea cărora sîntem încă siliți să neexprimăm), universul ougetului pe care ni-l oferă cartea lui Constantin Noica. Este un univers de mirificitatea căruia se poate bucura numai acelu ce știe să treacă dincolo de claustrarea for-mală pe care a impus-o simțul comun al unei lumi întregi. Cei care pe față află și rostul armoniilor profundizimilor, se află cu alte cuvinte pe sire însuși.

OVIDIU GULEȘ ■

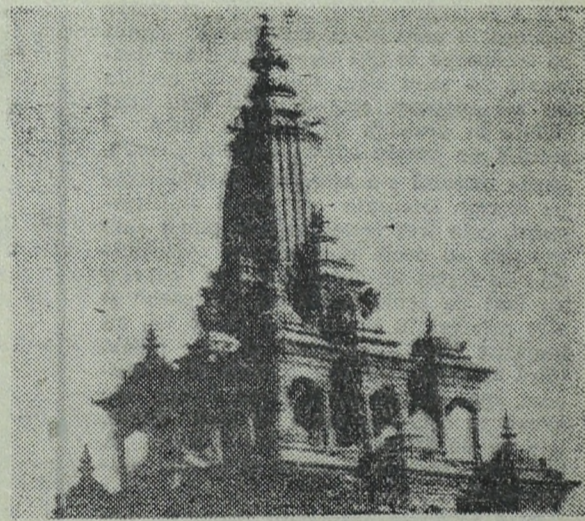
GURJA HIMAL

În drama noastră de apropiere spre virifari, la început de primăvară himalavană, străbăteam pă-duri seculare. Aici, la fiecare pas, totul se schimbă. Prin luminisuri și însemnări trecătoare, ghetarii Ko-nabon, Gurja Himal, Ghustung își arată fața rece, impasibilă. În pădurile Himalayei, rhododendronii secu-lari își deschid potirul florilor spre soare, iar jos, în poienile alpine, la 4000 m altitudine, primulele — aceste vestitoare ale primăverii — cu flori de oază violetă, își pregătesc dansul nupțial în bătaia aerului rece care coboară dinspre ghetar. Sus, primăvara este foarte scurtă, de multe ori, îmbrăcată în haina albă a ninsoșilor neiertătoare. Doar florile rezistă, frunzele și ramurile biciuite de grindină nu suferă — s-au obișnuit s-au adaptat: își continuă viața de ani, de zeci de ani de ani.

Dar tot aici a pătruns, traptat, omul-dormic de a se extinde, de a stăpîni cu orice pret, de a schimba natura. Cu stringere de mamă priveam de departe pîlcuiri de pădure arzînd zi și noapte. Spectacolul apo-caliptic, de necrezut pentru noi, obișnuit pentru localnici. Multe zile am simțit istipărită în memoria senzo-rială mirosul fumului, al cenușii, al pîrcului, mirosul primulelor în haina violetă de dobru și a rhododen-dronilor arși. Asistam neputincios la unii din incredibilele dezastre ecologice, rezultat al extinderii omu-lui în puținele insule virgine verzi, ale planetei. Hamalii noștri nu înțelegeau nu realizau de ce noi, tocmai noi, am venit aici, în Himalaya, să tragem semnalul de alarmă. Ei știau un singur lucru: că au capre, vaci și oi, că au copii, femei și bătrîni care trebuie să mînce. Ei știau că trebuie să cucerescă pămîntul pe care să semene porumb, hrișcă și mei. Când i-am întrebat cam cît timp trebuie să se dezvolte din nou un rhododendron, din nou o primulă, din nou un arbust, din nou un copac — nu au știut să răspundă.

Ne-am continuat drumul. Din nou flori și păduri înflorite de rhododendroni, iar sus — ghetarii. Spre pasul Budzunge Bara, spre Thar-Khola, spre Kaphe Khola. Din sud-vestul virifului Gurja Himal, am urmărit de la aproape 5000 m altitudine, imagini de nouitate ale lui Churen Himal și ale lui Putha Hinchuli, de care, acum, mi-amintesc cu nostalgie.

Dr. farm. OVIDIU BOJOR ■

— Ovidiu Bojor, să începem cu in-ceputul. Asadar...

— Sînt de obicei din comuna Ardan (jud. Bistrița-Năsăud), tatăl meu fiind profesor de științele naturii. Mi-a reve-nit misiunea de a fi a cincea generație de călători și învățați din cordul Transilvaniei, generație ce a luptat cu condeiul și cu inima pentru ființa națională, pentru dreptățile românilor din această parte de țară.

— Cum a vrut să fie Timisoara? Cum a fost chemarea munților?

— Sigur, este o poveste veche. Pe 15 februarie 1941 ne-am refugiat la Timisoara. Aveam 14 ani și locuim cu părinții la Vidrasă. După odoșul dia-tal, tenoarea hortobyistă și-a lăsat am-pressia și asupra noastră, dispărînd din viață cînci oameni din familie. Așa am ajuns pe meleagurile bătăne unde am rămas și a doua patrie a copilăriei. Pentru mine, Timisoara, Caransebes, Munții Tarcu și Godeanu, zona Văliu-gului a Mîntulei Mic și însemnat re-pere luminoase în dezvoltarea pregăti-rii mele pentru cunoașterea naturii. Fascinanta mîntulei, mirajul înălțimi-

O viață de om închinată cunoașterii

Dr. OVIDIU BOJOR

— membru al Expediției româ-no-nepaleze de cucerire a virifului Gurja Himal;

— Se poate pleda în favoarea natu-rii, a vieții...

— Relația om-natură semnifică leit-motivul vieții mele de prietenie pentru prietenia om-natură și a prieteniei din-tre oameni. Conceptul meu filosofic presupune existența unei concordante perfecte, a unui echilibru în relațiile om-natură și interumane, conducînd finalmente la o PACE INFINITĂ pe pămîntul nostru. Este un limbaj pe care trebuie să-l vorbim cu totii.

— specialist în medicină tradi-țională; folosirea plantelor tera-peutice;

— expert în cadrul O.N.U.D.I. pentru acest domeniu.

— Știința își are propriile sale limite ale cunoașterii?

— Biolog fiind sînt adeptul teoriei evoluționiste, nu al revoluției lui Cu-

vier. Omenirea a înaintat prin evolu-ție, și aceasta înseamnă un edificiu cu temelie masivă, greu de dărîmat. În toate domeniile — artă, știință etc. — în cunoaștere, de fapt, s-a acumulat un bagaj imens imposibil de neglijat. Pre-luînd acest bagaj, însușindu-l, iar în măsura disponibilității, completîndu-l — putem afirma că ne-am făcut datoria față de semenii noștri, față de trecut, prezent și viitor.

— Ați afirmat că sînteți un îndră-gostit pătimaș al muntelui; care a fost obiectivul dvs. principal în escaladarea marilor înălțimi ale Terrei? Mă refer la uriașul Gurja Himal.

— M-am așteptat la o asemenea în-trebare, specific reportajicească. Obiec-tivele Expediției româno-nepaleze s-au bucurat de o mare importanță. Se știe, escaladarea marilor înălțimi ține de dorința omului d a cunoaște un lucru și un fenomen nou. Înălțimile, asemeni naturii, pot fi cucerite și necucerite.

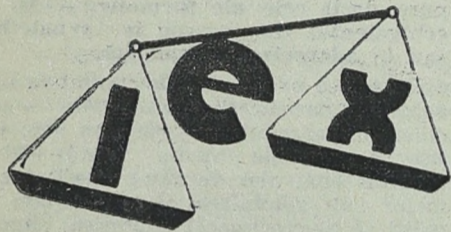
(VA URMA)

DANIEL OGNEAN ■
ADRIAN IOANĂȘ ■

Simplă mitologie

Mai întâi, spune legenda, a fost mălul... Apoi, bibliicii protagoniști au purces pe drumuri, drept pedeapsă. Relația cauză — efect, demonstrată clar cu această ocazie avea să genereze însă cu totul alte situații decât în cazul nostru.

El, Adam, plin de demnitatea masculinității sale, dărnice în a oferi tutun fin și... impresii de călătorie, Ea, Evă contemporană, purtându-și în trenul de ncapte cel. 21 de ani și bucuria de a-l fi cunoscut, ce romantic! Adam și Evă, Tanță și Costel, reuniți sub auspiciile bunelor maniere pe liniile C.F.R. El, plin de nerăbdare în a regăsi Ariadna de la capătul traseului Brașov — Timișoara, Ea, încredințată de armele farmecului personal, era firesc, nu-i așa?, să se regăsească, la numai două zile de la cunoștință, într-o cameră de cămin studentesc. Păcatele sint pretutindeni aceleași, fie în idilicul paradis biblic, fie în banala, austeră chiar, cameră 235. Așa că Ea, gândind la compensări pentru eventuală îmbunătățire scenografică și-a trecut în cont (buzunar) suma de 565 dolari și,

probabil pentru a nu uita de unde i-a luat, o agendă. Trezit brusc din revenire, El avea să o redescopere — deși Ea nu o mai dorea, exact ca-n antica tragedie! — nu pierdută într-un templu ci, prozaic, într-un... dulap, tremurând de frică, cu bani și agendă cu tot.

Și pentru că exemplele antichității, de dincolo de granița fabulosului, abundă, vă cer îngăduința de a vă mai prezenta unul. De data aceasta vom relua povestea lui Paris, cel care tot cu mălul avea să o pătească acum însă pentru că nu a știut cui să-l ofere. Paris al nostru, deloc mitologic ci foarte student, a omis să-și amintească faptul că încăperea sa din căminul 8/C era destinată cu totul altui scop decât acela de a-i adăposti cele 3 grații (sau candidate la grații). Și uite-așa, după o noapte de vesele adăstări (citiți „chef”), gazda ostentiv s-a așternut gospodărește pe sforăit. Ofensate de gestul amfitrionului, cele trei foste locatari (sic!) ale camerei au decis să-și afirme principiile: au forțat un dulap (așa-i la nervi!) au luat de acolo 30.000 lei „in cash” și alte mărfuri în valoare de 18.000 lei, au împărțit totul „echitabil” și au plecat (fără să trintească ușa, trebuie să o spunem, spre cinstea lor!). Două dintre ele aveau în cele din urmă să facă retur, trimise de Miliția T.F. Cluj-Napoca. A treia mai circula probabil și acum, neconsolată.

Fără să guste prea mult (hazul?) ne-cazul situațiilor, ci aplicând procedee cât se poate de cunoscute, instanțele și-au pronunțat cuvântul. În primul caz, pedeapsa privativă de libertate. În cel de-al doilea, Școala specială de reeducare, pentru că trebuie să mai adăugăm următoarele amănunte: Georgeta G. și Silvia C., ambele absolvente a 9 clase, au fiecare câte... 17 ani! Cu unica deosebire că prima are 2 copii (rezultați din concubinajul cu un bărbat arestat pentru acuzația de furt) și a doua, unul. Orice urmă de zîmbet dispăre în fața acestor date! Și de aici întrebarea pe care o bănuiesc pe buzele dumneavoastră, ale tuturor: cum e posibil?

Lăsând organelor competente rezolvarea acestor probleme, noi punem câteva întrebări: unde este spiritul de discernământ al unor colegi de-ai noștri, atunci când fac apel la asemenea „relații”? Cum este posibilă infiltrarea în mediul de viață studentesc a acestor elemente? Cine ar trebui să ia măsuri? De ce nu a făcut-o?

Vă lăsăm, stimați cititori ai acestei rubrici, libertatea de a da răspunsuri. Sau — și mai bine — de a interveni, așa cum ar fi trebuit să o facem fiecare, atunci când...

LUCIAN RISTEA

„Olimpiada de șah '86 se desfășoară în Dubai!” Hotărârea Congresului FIDE 84'a a fost mult comentată și primită cu destule rețineri. Apăreau problema distanței, respectiv a costului drumului pentru foarte multe dintre țările dornice să participe și a noutății organizării unui eveniment de asemenea anvergură în țările arabe.

Gazdele au rezolvat totul în mod ireproșabil, asigurând delegațiilor prezente condiții care vor fi cu greu egale de viitorii organizatori ai olimpiadelor șahiste.

Ceremonia de deschidere a avut loc pe stadionul de fotbal din Dubai unde, după defilarea steagurilor celor 108 țări participante, am fost salutați cu focuri de artificii șizeci de pomurbei albi.

În ziua următoare a sunat gongul întrecerilor. Este greu de descris sentimentul care-l însuflețește pe un sportiv atunci când dorește victoria. Și, desigur, fiecare dintre noi o dorește. Ai momente de oboseală, căderi, ai momente când te simți la limita rezistenței fizice și nervoase și totuși știi că nu poți să cedezi.

Echipa feminină a României, cu un palmares excelent pînă în acel moment (cinci medalii de argint și una de bronz) nu a vrut să se întoarcă acasă fără o medalie. Nu a fost ușor deloc! În tabelul de ordine al favoritelor ne situam pe locul al VI-lea — după media coeficientului ELO. Pe lângă adversarele tradiționale: URSS, Ungaria, Polonia, Bulgaria, RFG, s-a ridicat în ultimii ani o echipă extrem de omogenă și periculoasă, cea a Chinei. În prima jumătate a întrecerii se părea că această echipă va realiza marea surpriză a întrecerii, fiind un adversar potențial al puternicei echipe sovietice. De altfel, în meciul direct URSS — China, la un moment dat se profila o victorie cu 2½ la 1½

a formației asiatice. Experiența mult mai mare și forța de joc a sovieticilor și-a spus, însă, cuvântul, în final ele adjudecându-și victoria cu 2—1.

A șaptea medalie

România obține o victorie extrem de prețioasă în fața Bulgariei, vicecampioana olimpică de la Salonic, cu scorul de 3 la 0!

De la jumătatea întrecerii tensiunea nervoasă își spune cuvântul. Se fac

greșeli, surprizele se țin lanț. Majoritatea echipelor au oscilații de formă. China începe să-și piardă siguranța lăsând puncte la echipe mai slabe. În schimb URSS-ul pare să-și fi găsit cu adevărat ritmul, obținând victorie după victorie, la fel ca și echipa Ungariei, deosebit de sigură la această ediție.

România luptă! Luptă cu oboseala, uneori cu neșansa, smulge cu greu fiecare jumătate de punct, cu atât mai prețios cu cât se apropia finishul. Înaintea ultimei runde sîntem pe locul III după URSS și Ungaria, cu o jumătate de punct înaintea Chinei. Ultimul meci îl avem cu Grecia, după calculele noastre rîvnim să jucăm două partide cu albul și una cu negrul. Tragerea la sorți din dimineața rundei ne oferă însă o surpriză: se joacă cu culori inverse decât cele scontate, deci pierdem de două ori avantajul primei mutări. Se fac schimbări de ultim moment în formația noastră și se hotărăște echipa Nuțu, Polihroniade, Stanciu.

Obținem două victorii scontate prin Polihroniade și Stanciu, urmînd ca soarta medaliei s-o decidă partida Nuțu — Kondou. S-a jucat o partidă maraton, de la ora 3 după amiază, pînă la ora... 1,30 dimineața!

În final am primit fericită îmbrățișările colegilor de echipă, prezente în sală pînă la sfîrșitul partidei. Eram medaliată olimpică! A urmat o noapte albă. Cafelele, tensiunea nervoasă, surescitarea datorată succesului și-au spus cuvîntul. Sau, poate, așteptam momentul cînd efortul a trei săptămîni fierbinți și a multor ani de muncă se materializa în prețioasele bucatele de metal de la gîtul nostru...

DANA NUȚU

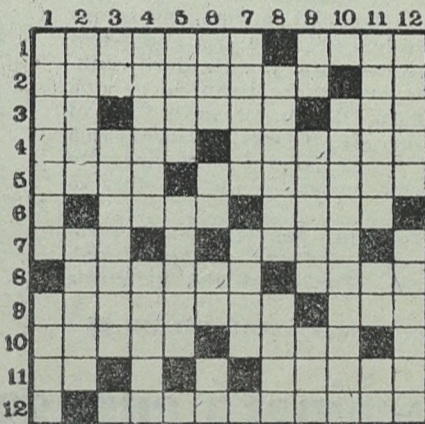
mare maestră internațională

Colțul rebusistului

Cuvinte încrucișate

DIN TIMP...

ORIZONTAL: 1. Perioadă de timp variabilă, concepută ca o unitate distinctă între trecut și viitor — Timp al

zilei. 2. Timp bun (pl.) — Nepriceput dat afară! 3. Legi interne! — Parcurgerea unui drum într-un timp scurt — Poem antic de Hesiod. 4. Timp local decalat cu 12 ore înaintea timpului solar mijlociu — Îți spune „La mulți ani!”. 5. Îl întîlnim numai pe timp de iarnă — Lumea nemărginită în timp și spațiu. 6. Patru ceasuri de bord — Durabil în timp (pl.). 7. Cea mai mare subdiviziune a timpului geologic — Scriitor german (1871-1950, Heinrich), autorul eseului „Șapte ani”. 8. Petrecerea timpului liber... la pește (pl.) — Stoguri. 9. La timpul trecut — Totdeauna, tot timpul (adv.). 10. Animale asemănătoare cu dihorii — A pune în funcțiune un motor nou o perioadă de timp dat, fără a-l forța. 11. 21 august! — Curea la ham. 12. Ne omoară timpul (pl.).

VERTICAL: 1. Timpuriu — Perioadă de timp care precede un eveni-

ment. 2. Ansamblu de condiții externe, invariabile care, pentru un anumit interval de timp, determină funcționarea sau modul de utilizare a unor sisteme tehnice — Trei minute la box. 3. Din trecut! — Timp liber (pl.). 4. N-are prea mult timp (fem.) — Cursa cailor de trei ani, care are loc o dată pe an. 5. Localitate în India — Forfotă. 6. Localitate kenyană — Trecut... înspre prezent! — Cariu... la premolari! — Particulă a viitorului. 7. Ne omoară timpul — Își petrece timpul la munte, vara... cu mama. 8. Cu frecvență mică la timp — Comună în Nigeria. 9. Ani... exteriorizați! — Interval de timp cu care cineva este înaintea altuia — Zăgaz. 10. Tot timpul. 11. Din timp în timp — Roțile din față! — Calea de mijloc! 12. Estompat — Timp de joc la tenis p(pl.).

Dictionar: EEE, GĪTAR, ERAL,

Dictionar enigmistic

(III). Monoverbul, biverbul, triverbul, criptografia și metagrama, cu variantele lor (pe care vi le-am prezentat în primele două părți ale „Dictionarului...”) sînt cele mai frecvente genuri enigmatice care apar în paginile publicațiilor de profil din țara noastră, în special în revista „Rebus”. Alături de acestea, se mai întîlnesc: rebo-ul și rebusul (să nu-l confundăm cu cuvintele încrucișate!), șarada, anagrama, aritmograful și multe, multe altele.

REBUSUL — Este un gen enigmistic în care, citind direct imaginile prezentate, se obține, prin ligamentarea cuvintelor rezultate, o propoziție sau o frază. Soluția rebusului trebuie să aibă minimum trei cuvinte. Se prezintă cu un titlu, o cheie (ale cărei cifre indică câte litere are fiecare cuvînt al soluției) și prezentarea, care trebuie să fie exclusiv imagistică. Variante ale rebusului sînt rebusul criptografic și criptorebusul.

În rebusul criptografic se folosesc atît elemente specifice rebusului (imaginile) cît și criptografiei (litere, sem-

ne, etc.). **Criptorebusul** este una din cele mai dificile probleme, el prezentîndu-se, la fel ca și rebusul, exclusiv imagistic (nu intervin semne grafice sau litere), în cadrul unui desen unitar, însă, spre deosebire de rebus, soluția rezultă din interpretarea — și nu din simpla citire — a imaginilor.

ANTOLOGIE CUVINTE INCRUCIȘATE (recorduri): 20 septembrie 1961, în numărul 102 al revistei „Rebus” este publicată frumoasa performanță de prof. Ștefan Olteanu: careul 13 x 13 cu 12 puncte negre și 7 cuvinte lungi (pe care îl reproduc în cadrul rubricii), care constituie un record negalat pînă în prezent.

Soluții la problemele propuse: **La fotbal: RESPINSE ÎN AUT (RE — SPIN — ȘEI — NAUT); Studențească: SESIUNEA DE VARĂ TESTEAZĂ CUNOȘTINȚELE ACUMULATE ÎNTR-UN AN ÎNTREG (S — E ȘI — UN E; ADEVĂRAT — ESTE — A; ZA — CU — N; O — S — ȚIN; TEL; E — A — CU M; U — LA — T; E — ÎNTRUNA; N — ÎNTRE — G); La poarta casei țărănești: O SINGURĂ LAVIȚĂ (OS — ÎN — GURĂ — LA — VITĂ).**

LA FOTBAL
(Rebus: 8,2,3)

STUDENTEASCĂ
(Rebus criptografic: 8,2,4,8,12,9,4-2,2,6)

SE a: r... SOS... AU... eeee... GNG

LA POARTA CASEI ȚĂRĂNEȘTI
(Criptorebus: 1,7,6)

P	R	I	M	A	V	A	R	A	T	I	C	E
L	E	N	O	S	S	E	M	I	N	A	L	E
U	M	A	N	S	I	N	I	S	T	R	E	
R	I	T	O	R	M	A	L	A	R	I	C	
I	Z	S	O	F	I	L	A	A	C	T		
C	A	M	I	Z	O	L	C	A	T	A	R	
A	O	L	A	C	A	R	P	E	T	I		
V	O	T	A	T	A	V	A	L	U	C		
I	M	O	B	I	L	H	A	T	U	R	I	
T	O	N	C	A	S	I	T	E	R	I	T	
A	G	A	R	T	O	T	A	L	I	Z		
R	E	V	A	L	O	R	I	F	I	C	A	T
I	N	E	F	I	C	A	C	I	T	A	T	E

STELIAN-RADU CACUCI
c.r. „Alma mater”

Toamna anului 1874. Pe o plaie torentială, într-un car tras de boi, Petru Vidu, învățătorul satului Mînerău din Țara Moților era dus către locul înimosul său prieten din Buteni, Constantin Gurvidu, o femeie simplă și muncitoare, n-a văzut să de veșnică odihnă, însoțit de o femeie bucineci copii, ban, și cîteva săteni. Rămăsă văduvă, Iorsana se ocupe singură de nevoile unei familii atât de numeroase. Dorind să-i ușureze povara, Gurban s-a oferit să-l ajute pe micul Iancu să urmeze școala din Buteni.

Rupt de familie la vîrsta de 11 ani, tînărul Vidu avea să găsească acolo o a doua casă. Căldura sufletească cu care a fost primit și ocrotit n-a rămas fără urmări. Într-un singur an (1877) a absolvit strălucit ultimele clase ale școlii greco-orientale. Dar dorul de acasă l-a purtat adesea pe drumurile baciului Ilie, bătrînul argat de la curtea din Buteni, pe care-l însoțea către stîna, fiindu-i nu numai tovarăș de hoinăreală, ci și de vorbă și de cîntec. De la el a primit cadou un fluiet, spre a fixa împreună jocurile și doinele de prin partea locului.

În toamna anului 1878, Ion Vidu devine bursier la „Preparandia” din Arad. Purtarea sa exemplară, silința la învățătură, multiplele inițiative l-au situat repede în fruntea elevilor. Însă, după o vreme, profesorul de pedagogie Lazăr Petrovici a observat cu surprindere o stare maladivă inexplicabilă la talentatul licean, pedagog la clasele mai mici și deloc modest făcător de versuri. În fața sa și a tutorelui său, tînărul Vidu a recunoscut că banii trimiși au fost cheltuiți pentru a face față cheltuielilor impuse de cursurile Conservatorului de muzică din Arad, unde se înscriesese.

În 1881 Ion Vidu a absolvit Institutul Pedagogic din Arad și și-a îndreptat pașii spre comuna Seleș-Ciğăzel, unde reușise să obțină un post de învățător. Aici, în contact viu și direct cu muzica populară, cu folclorul, a organizat un cor de plugi și o orchestră cu tinerii din comună. La sfîrșitul anului școlar 1882-1883, Ioan Händl a renunțat la postul de profesor de muzică al Institutului

lui Pedagogic, fiind copleșit de munca artistică și didactică de la Conservatorul Maghiar din Arad. În locul lui a fost numit Ion Vidu. Fără să fie înștiințat în prealabil, tînărul învățător a fost somat să se pronunțe asupra ofertei. Din păcate, nitni așueluiă sttuolggvrhii aen*4 salariul foarte mic nu-l permitea nici măcar un trai modest. Cînd i s-a răspuns favorabil, după nenumărate petiții, i s-a acordat hrană și cazare gratuită la Institut, însă s-a văzut nevoit să re-

REUNIUNE ROMÂNĂ DE CÎNTĂRI ȘI MUZICĂ

(Scurtă istorie a muzicii corale bănățene — III)

renunțe la compoziție dat fiind „conturbarea prelegerilor cînd el se ocupă de deprinderile sale de cînt”.

Materialele de arhivă ne permit să cunoaștem „deprinderile muzicale” — cum el însuși le numea — din această perioadă. Autorul compunea aproape zilnic. Sărea de la o idee la alta, de la o formă vocală la alta instrumentală. Ideile muzicale sînt scurte și, în general, compuse pentru o singură voce. Fără nici o îndoială, se simțea lipsa unei îndrumări competente, autorizate, lucru de care își dădu seama în curînd. Așa s-a născut ideea de a cere sprijinul lui Gavriil Musicescu. Profesorul ieșean i-a răspuns într-un tirziu, după o revenire a nerăbdătorului corespondent:

„... Pentru a prepara o compoziție aveți trebuință de studii preparatorii pentru aceasta, ceea ce

se poate căpăta ori la Conservatoriu musical (...) precum: Viena sau Budapesta, Iași etc. și desigur că nici o dată nu veți regreta și nu veți umbla în întunericul musical fără să găsiți lumina, care cu toate acestea este foarte aproape deDv., căci dispozițiuni nu vă lipsesc”

Neavînd posibilitatea să întrerupă anul școlar în rește ca înainte de a pleca la Iași să solicite sprijinul pentru un concediu de studii, Vidu se hotărî profesorului Nicolae Popovici din Caransebeș, cu care va studia în vara anului 1885. Refuzul de a i se acorda concediul promis va fi menținut, totuși, adăugîndu-i-se și unele conflicte cu directorul instituției, Ioan Goldiș. Aceste lucruri l-au determinat ca la 27 mai 1887 să-și înainteze demisia. Cererea nu i-a fost luată în considerare multă vreme și Ion Vidu a fost nevoit să și-o retragă în noiembrie 1887, prelungindu-și „agonia” pe încă un an școlar.

După cum am arătat în articolul precedent, în toamna anului următor, „aprigul moț” a părăsit Aradul viselor spulberate și a apucat drumul Eragojului. Nu se știe cu precizie cît timp a durat provizoratul viitorului dirijor al Reuniunii române de cîntări și muzică, dar este foarte probabil ca succesele imediate ale școlarilor pe care îi instruia să-l fi scos din anonimat și să-l determine pe cel în drept să-i acorde răspunderea instruirii formației. Însă cum „repertoriul Reuniunii consta numai din piese traduse”, prima repetiție cu corul a degenerat într-un conflict ascuțit, plin de semnificații, dar nu lipsit de riscuri.

„M-am pus ca să fac puțină variație în repertoriu, bineînțeles cu cîntări românești. Am început cu potpuriul Din șezătoare; pe acesta l-am pus în repetiție, dar n-am ajuns ca să-l pot învăța tot, căci cîntăreții mei șopteau pe la spatele mele chiar cuvintele acestea; poate că acolo am ajuns noi ca să învățăm mocăniile de pe Dealul Viilor ?!”

DORE MIRELA

Simbătă (20 decembrie) și duminică (21 decembrie) la Lugoj are loc cea de-a XVIII-a ediție a Olimpiadei corale „Ion Vidu” manifestare de anvergură națională, cu caracter competițional.

R. S. V. P.

Bărbați puternici... mingi proiectate cu viteze amețitoare... un dans ciudat, de o vigoare și rapiditate impresionantă... vuietul sălii... bucuria victoriei... fair play-ul în fața înfrîngerii... tăria de a relua, extenuant, întrecerea cu tine însuși și cu legile — scrise sau nu — ale acestui sport de excepție: HANDBALUL.

Citeam pe o pagină de „Flacăra”, sub semnătura lui Octavian Știreanu mulțumim pentru obiectiva menționare a Timișorului în legătură cu sportul în discuție, cîteva idei consemnate sub semnul unui dialog despre handbalul românesc. Răzbătea cumva de acolo o undă amară și... noi am căutat mai aproape, nu de rana încă deschisă a acestei ramuri sportive (acoperită poate, în parte, de „Turneul Carpați”), ci de ograda noastră.

Politehnica Timișoara a fost și este una din cele mai puternice echipe românești. Afirmatia este ușor de susținut statistic. Nu intenționez să vă furnizez date și cifre (acest oraș își are și campionul consacrat în statistică), altfel la îndemîna oricui. Vreau doar să încercăm împreună, stimați cititori, să facem demersul (de conștiință?) necesar pentru a străbate distanța dintre actuala stare existențială a secției de handbal și viitorul apropiat.

Pînă unde au mers lucrurile am văzut și auzit în sala Olimpia, aflată la cîteva zeci de metri de căminele studențești, cînd la meciul Politehnica — Minaur, bîimărenii jucau cu o galerie „ca la mama acasă”. Lăsăm de o parte faptul că mulți și frenetici susținători erau atunci colegi de-ai noștri (ar trebui să vedem ce înseamnă pentru mulți dintre noi conștiința fenomenului „Poli” ca și sentimentul apartenenței de o facultate a acestui primitor oraș care... Dar e prea mult pentru intenția de față...) și punem doar întrebarea: unde erau „al

noștri”? Cit de mult lipsește unei echipe de handbal — această teribilă adunare de copii mari cu mușchi de oțel și suflu de compresor — fondul sonor care să-i celebreze izbînda sau să-i toarne adrenalina în vene la nereușite mi-o mărturisea, pe aceeași undă amară de care pomenea la început articolului și marele oraș de handbal care este Constantin Jude. Marile performanțe se nasc din stăruință, o știe oricine, dar și din continuitatea ecoului inconfundabil al sălii a cărei mare inimă bate la același puls 100 cu al echipei. Și atunci, nu cei 3.000 de spectatori de la meciul cu Steaua, ci doar cei 300 de la meciul cu Constructorul Oradea dau nota gravă a acestui semnal!

La 15 martie începe returul campionatului. „Poli” joacă în sistem tur-retur, duminică de duminică, cu Dinamo București, H.C. Minaur Baia Mare și Dinamo Brașov. Primul meci! Politehnica — Minaur. M-aș bucura ca numai aceste rînduri, redactate stil „radio”, să poată aprinde undă (cu totul alta!) nerăbdării și ambiției în pregătirea prezentei NOASTRE, a tuturor, în sala unde să susținem pe cei care au nevoie de NOI și care sînt AI NOȘTRI.

Am vrut să închei cele ce tocmai le-ați parcurs cu cele patru majuscule ce însoțeau, cu ani în urmă, o invitație la un campionat mondial de handbal ce avea să însemne pentru noi un nou titlu: R.S.V.P. (repondez s'il Vous plaît)... În locul acestora vă Rog Să Veniți la Poli! Merită.

LUCIAN RISTEA

P. S.: Pentru returul campionatului, Clubul Politehnica studiază posibilitatea emiterii unor abonamente la TOATE meciurile, cu preț redus, pentru studenți, respectîndu-se (de data aceasta!) numerotarea locurilor existente în sală).

R. S. V. P.

ÎN DIALOG

AMFOTRIONI PENTRU TREI ZILE. În paralel (sau interferînd) cu patognomicul, corelate unei ubicuitare tinereti, s-au derulat — la concurență cu zilele aferente manifestărilor artistice înscrise sub genericul Festivalului Artei și Creației Studențești, faza zonală, Timișoara — prolifrice schimburi de experiență între „presarii” forumiști și colegii lor craioveni și gălățeni. Pentru trei zile (și două nopți), redactorii noștri (și, nu numai ei...) au putut realiza utile demersuri în sensul unei colaborări pertinente, perfectibile. Roadele experimentului s-au concretizat imediat, nominalizînd un consistent „secundo” al „TIMP-PRESS”-ului, unde au colaborat — pe lângă membrii cercului de presă al Casei de Cultură a Studenților din Timișoara — redactorii ai revistelor studențești „Mesaj comunist” și „Orientări”.

SURPRIZA DE LA „ORIENTĂRI”. Cristi Banu și compania au drămuț nonșantant ineditul, oferindu-i lui György Györfy și nouă — în egală măsură — surpriza unei repromovări (cîtește regăsiri) a textului de literatură SF, „Un măr de modă veche” (vezi „Orientări” — nr. 4 (65) sept. 1986).

ÎNTRE OGOLINZI PARALELE. („ORIENTĂRI” — nr. 4 (65) sept. 1986).

- Bine ați venit, aripile sînt încă întinse! (Amendament la puful de boboc — de Marius Necula).
- Iubim prea mult pentru a ne lăsa comprimați de o definitivă tăcere (Pacea din noi vorbește — „Orientări”).
- ÎN VIRFUL FOARFECII (MARTI 311/mai '86)
- MARTI 311 este o foaie literară redactată de studenții filologi din Craiova. Apare trimestrial.
- Mi-aduc amînte de un bătrîn oraș, roșu de atîtea ziduri și cu turnuri, ars pe cîmpia nesfîrșită în augustul torid, cu îndepărtate răcoare a colinelor verziși domoale pe fundal.

(Dino Campana)

● La Casa Studenților Patrel Berceanu repetă înfrîngat cu „Femeia îndărătnică”.

(...?)

- Se caută un iubit pierdut anui trecut la cursele de cal.
- Simplul semn de exclamație utilizat atît de surprinzător depășește starea lui de formă supragrafematică, devenind marcă a rostirii.

(Nicolae Panea)

● Dincolo de poziționarea poetului în raport cu existența de sine prin care și-a poeziile din acest volum antologic se naște întrebarea: nu cumva selecția operată reprezintă un abandon al stării de lucru actuale în favoarea alteia (,) la capătul căreia poetul își întrezărea maturitatea spirituală rîvnită sau poate reprezintă, deja (,) o operă a automulțumirii și a ideii de capăt de drum?

(Dan Moldoveanu)

● Inteligența este o putere a sufletului sau esența sa?

(Toma D'Aquino)

● Nu se face o bună difuzare a revistei. Revista are și lucruri bune și lucruri făcute mai cu stîngăcie. Ar fi de dorit mai multă atenție la detalii, un lucru important pentru ținuta universitară.

(Rodica Iordache)

Încartiruiți în baricadele camaraderiei, convingși (și incitați!) de necesitatea actului literar, așteptăm — în continuare — și alte infuzii de culoare, emanate de filologii din Cetatea Băniei.

CRONICAR

Marele act istoric de la 1 Decembrie 1918 reverberază profund în inimile și conștiințele românilor de pretutindeni. Prin voința națiunii, pe baza actelor plebiscitare de un larg caracter democratic, într-o epocă de adîncă frământări politice succedînd prima mare conflagrație mondială, trupul țării se refăcea în matca sa firească, reintregînd politic, geografic, economic și social spațiul distinct al românității.

Din cei 137.000 km², cîți avea România înainte de 1918, se făcea statul național unitar român pe cuprinsul a 295.049 km². Cifrele indică sintetic o stare de fapt care, prin implicațiile sale multiple pune bazele unor adînci și importante transformări. Căci nu atît teritoriul, măsurat matematic în unități de suprafață, satisfăcea dorința milenară de unitate a românilor, cît mai ales împlinirea visului de sur al națiunii, de reintregire spirituală, de reinchegare politică, de refacere a frăției naturale ce lega descendenții marelui gît latin din spațiul carpato-danubiano-pontic.

Urmasii lui Burebista și Decebal, strănepoții celor ce l-au urmat pe marele Mihai, eroii anonimi ai unui popor, conștiinți de valoarea spirituală a neamului

UNIREA NEAMULUI, TORTA VIE A ISTORIEI

lor, ca și de drepturile lor inalienabile rezultate din frământările dureroase ale unei cronologii istorice nu întotdeauna generoase cu destinele lor, au avut tăria să se afirme ca națiune unită, liberă și independentă între popoarele Europei. România, devastată de jefuitori ce cunoșteau prea bine bogățiile țării, suferise în război pierderi evaluate la fabuloasa sumă de 72 miliarde lei aur, nemăpunînd la socoteală pierderea tezaurului național. Cu toate acestea însă, poporul, pe baza instaurării și a unor reforme politice, avea să reușească performanța refacerii economiei, reintegrată unitar. Fostele provincii istorice românești fuseseră tratate de către imperiile cărora le aparținuseră ca anexe furnizoare de materii prime. În acest context nu este surprinzător faptul că în 1919, întreaga producție industrială a României nu depășea 20-25 la sută din peste 150.000 de oameni, nivelul antebelic. Țara avea, în 1916, 7.250.000 locuitori. Anii de război au însemnat, demografic numai, 800 mii morți, răniți și dispăruți. Regăsim în 1930 o componență națională de 72 la sută români, 8 la sută maghiari, 4,4 la sută germani, 4 la sută evrei, restul fiind alte naționalități, însumînd peste 18 milioane de locuitori. Cum marea majoritate a populației trăia în mediul rural, trebuie subliniată și reforma agrară, posibilă numai după actul Marelui Unirii, cînd din cele 9.242.930 ha de moșii peste 100 ha cite se aflau în 1919 pe teritoriul național aveau să fie expropriate peste 60 la sută.

Dimpbajul cifrelor își are desigur importanța sa, nelăcînd altceva însă decît să sublinieze încă o dată că, atunci cînd voința unei națiuni se afirmă politic, starea de progres este intrinsecă demersului istoric.

1 Decembrie 1918. O zi de iarnă umedă la Alba Iulia. Frământînd cu picioarele cîmpia unde Horea își suferise martiriul, o mulțime de peste 100.000 oameni crea, în pieptul unei țări încărcată de istorie, o capitală a istoriei. În România a celor vremi doar patru orașe treceau de sute de mii de locuitori: București, Iași, Chișinău și Cernăuți. La Alba Iulia se constituia un centru pulsînd al neamului, pecetluind o inimă pentru eternitate: inima românilor de pretutindeni. Mulțimile reunite atunci și acolo sub semnul Unirii nu au plecat niciodată. Ele rămîn înscrise pe o pagină de aur a conștiinței naționale, ce străbate prin vremi, biruitoare, spre gloria și slava acestui neam.

LUCIAN RISTEA ■

ROMÂNIA — ANUL PĂCII

Vis suprem al omenirii, ideal statornic proiectat mereu în viitor de o speranță permanent reînnoită, perpetuată din generație în generație și din veac în veac, pacea s-a conturat în condițiile epocii contemporane ca o necesitate imperioasă. Existența însăși a vieții pe planetă este amenințată de pericolul nuclear. Singura alternativă rațională și viabilă în interesul continuității vieții pe pămînt prin care sumbra perspectivă a unui război ce s-ar încheia inevitabil prin distrugerea lumii întregi ar fi definitiv înlăturată, este realizarea dezarmării nucleare și generale. Pentru obținerea unei păci trainice și sigure nu există altă soluție.

În epoca noastră, pacea reprezintă marea, fundamentală problemă a lumii. Pornind de la înțelegerea responsabilă și umanistă a vitalei necesități de realizare a acestui suprem deziderat, România socialistă și-a cîștigat un binemeritat prestigiu pe arena vieții politice internaționale, prin consecvența și clarvizi-

strucție socialistă, țara noastră participă activ la dezbaterile și soluționarea problemelor vieții mondiale, la lupta popoarelor pentru dezarmare și pace, pentru o mai largă cooperare între toate popoarele lumii, într-o societate ferită de amenințarea războiului. Dînd viață planurilor și programelor de dezvoltare multilaterală a patriei, construindu-și cu devotament și eroism viitorul luminos, poporul român susține cu însuflețită hotărîre inițiativa de reducere cu 5 la sută a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare, măsură concretă în vederea dezarmării și păcii. Voința de pace a întregii noastre națiuni socialiste și-a găsit astfel o manifestare vibrantă în hotărîtul răspuns „DA!” rostit în mod unanim la referendumul de la 23 noiembrie 1986. Spiritul păcii, atît de nobil reprezentat de România socialistă, însuflețește acum o dată mai mult, activitatea oamenilor muncii din patria noastră, activitate pusă în slujba progresu-

Central University Library Cluj

nea acțiunilor sale, ce reflectă concepția realistă și responsabilă a președintelui NICOLAE CEAUȘESCU privind căile și mijloacele de realizare a marilor probleme ce confruntă omenirea. „În actualele împrejurări internaționale — arăta tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — nu există problemă mai importantă ca dezarmarea și pacea! De aceea este necesar să se facă totul pentru unirea eforturilor tuturor popoarelor, ale forțelor progresiste, realiste, de pretutindeni, pentru a pune capăt politicii de înarmare atît pe Pămînt și Cosmos! Nu există nici o justificare pentru continuarea cursei înarmărilor, pentru sporirea cheltuielilor militare care au ajuns la uriașă sumă de 1.000 miliarde de dolari! Trebuie să înceteze orice acțiune de militarizare a Cosmosului, de pregătire pentru „Războiul stelelor”, care agravează pericolul nuclear și măresc posibilitatea distrugerii vieții pe planeta noastră.”

Angajată ferm și cu toate forțele în îndeplinirea neabătută a planurilor și programelor sale de dezvoltare economico-socială, de con-

lucii, a dreptului fiecărei națiuni la o dezvoltare liberă și independentă.

Noua și strălucită inițiativă a țării noastre constituie astfel o expresie profundă, caracteristică a voinței de pace și a vocației muncii constructive, proprii societății socialiste românești. Ea reflectă în chipul cel mai semnificativ concepția amplă și dialectică a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU privind interdependența factorilor ce asigură emanciparea pașnică a lumii și necesitatea unei largi colaborări internaționale. Între dorința poporului de a-și făuri un viitor luminos și voința de pace a întregii omeniri există cea concordantă armonioasă, adînc realistă, ce definește spiritual locul nostru în istorie.

A milita pentru dezvoltare și pace prin măsuri concrete, demonstrate acum lumii întregi de România socialistă, reprezintă astăzi singura cale de a pregăti eliminarea pericolului de război și realizarea supremului ideal al instaurării păcii pe planeta Pămînt.

DAN BLENDEA ■

Forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu
REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Sorina Trocan
SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu
REDACTORI: Dan Blendea, Liliana Brad, Daniela Gros, György Györffy, Rodica Lucaciu, Daniel Ognean, Otilia Otescu, Bogdan Popescu, Lucian Ristea, Sorina Sopa.
TEHNOREDACTOR — Ioan Faur
FOTOREPORTER — Mircea Pușcașu
GRAFICIAN — Zeno Goian.